

လွမ်းငွေ့ဝေစီ လလီ
မေလှိုင်းပြာ

2017.GRAPHIC DESIGN : KYAW MINN MOUNG

ရသစာပေရေစီးကြောင်းထဲက မေလှိုင်းဖြူ

ဝတ္ထုစာပေသည် ဤကမ္ဘာမြေပေါ်ရှိ သက်ရှိ၊ သက်မဲ့တို့ ၏ ပုံသဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုးဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲမှု အစုံစုံတို့ ကို ထုဆစ်ပုံဖော်ပြီး နှလုံးသားရှိသူတိုင်းအား ရသအဖုံဖုံကို ဖြန့်ချိလျက် ရှိပေ၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် လောကနံရံကို ထုဆစ်နေကြခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

စာရေးသူတို့ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ရသစာပေဟန်ကို ဝတ္ထုပုံသဏ္ဌာန်ဖြင့် ၁၉၀၄ ခုနှစ်တွင် နိုင်ငံခြားဝတ္ထုကို မှီငြမ်းထားသော ဂျမ်းလှကျော်၏ "မောင်ရယ်မောင် မမယ်မ" ဝတ္ထုကို ပထမဆုံး မြန်မာဝတ္ထုအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ထူးခြားမှုတစ်ခုကို ၂၀၁၇ ခုနှစ်တွင် မမျှော်လင့် မရည်ရွယ် မတွေးခေါ်မိဘဲ ခလုတ်တိုက်မိခဲ့ကြပေသည် ဟု ဆိုရပေမည်။ အကြောင်းသော်ကား ၁၈၉၈ ခုနှစ်က ရန်ကုန်မြို့ ဟံသာဝတီ ပုံနှိပ်တိုက်က ထုတ်ဝေဖြန့်ချိခဲ့သည့် Ma Pyu ; An Arakanese Love Story By An Arakanese ဆိုသည့် ဝတ္ထုကို ယခု ၂၀၁၇ ခုနှစ်တွင် "မဖြူ (ရခိုင်မြေက ချစ်ပုံပြင်)" ဟု အမည်ပေးကာ သစ်ဦးဇင် မြန်မာပြန်ပြီး ဆုရောင်စဉ်စာအုပ်တိုက်က ဖြန့်ချိလိုက်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဆိုလျှင် "မဖြူ" မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ် ရင်ထဲသို့ ရောက်ရှိနေခဲ့သည်မှာ "မောင်ရင်မောင် မမယ်မ" ထက် ခြောက်နှစ်လုံးလုံး စောနေခဲ့သည် ဟု မှတ်ချက်ချရပေလိမ့်မည်။

မြန်မာနိုင်ငံထဲက တိုင်းရင်းသားလူမျိုးတစ်မျိုးဖြစ်သော ရခိုင်စာ

ရေးဆရာတစ်ဦး (An Arakanese) က ၁၈၈၀ ပြည့်နှစ်တွင် ရခိုင်ဒေသ၊ စစ်တွေမြို့ကို ဇာတ်လမ်းနောက်ခံထားလျက် မောင်အေးနှင့် မဖြူတို့ ကို ဇာတ်ဆောင်ထားပြီး ရခိုင်လူမျိုးတို့ ၏ လူမှုရေး နောက်ခံပြုရေးဖွဲ့ထားသော အချစ်ဇာတ်လမ်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ။ ထူးခြားသည် မှာ ဤဝတ္ထု ဖြစ်ပေါ်လာပုံ အနေအထားကို လေ့လာသုံးသပ်ခြင်းအားဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံကို အင်္ဂလိပ်တို့ အုပ်ချုပ်မှု အစောပိုင်းကာလကပင် ရခိုင်လူမျိုးများ တွင် အင်္ဂလိပ်စာ တတ်ကျွမ်းသော ပုဂ္ဂိုလ်များ ရှိနေပြီးဖြစ်သည် ကို သတိချပ်မိပေသည်။ ။

မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှု အရှိန်အဟုန် မြင့်မားလာချိန် အပိုက်အဝန်းကာလတွင် ခေတ်စမ်းစာပေ ဟူ၍ ပေါ်ပေါက် လာပြီး ရသစာပေကဏ္ဍသည် အင်ပြည့်အားပြည့် အသံမြည်လာခဲ့သည်။ ။ ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၊ ဇော်ဂျီ၊ မင်းသုဝဏ်၊ စစ်ကိုင်း၊ ဦးဘိုးသင်း၊ ဇေယျ၊ ဇေန၊ ရွှေဥဒေါင်း၊ ပီမိုးနင်း၊ စသည် စသည် ဖြင့် ရသစာပေခရီးလမ်းတွင် ကလောင်ထမ်းပြီး မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးအတွက် ကြိုးပမ်းခဲ့ကြသည်။ ။ ရသစာပေများကို ဖန်တီးခဲ့ကြသည်။ ။

လွတ်လပ်ရေး ရပြီးခေတ်တွင် လည်း ရသစာပေစွမ်းအား ပိုမိုမြင့်မား လာပြီး ပြည်သူ့ရင်ဘတ်ကို ကိုင်လှုပ်နိုင်သည် အထိ ရသစာပေစွမ်းအားမြင့်မားလာခဲ့သည်။ ။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်မှ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်ထိ ကာလတစ်လျားကို ရသစာပေ မိုးကောင်းချိန်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ရသစာပေ ရွှေခေတ်ဟု ဆိုရပေမည်။ ။ ဤကာလအတွင်းမှာ ဝတ္ထုလိုင်းတွင် ရန်ကုန်ဘဆွေ၊ အောင်လင်း၊ မင်းအောင်၊ မဝင်းမြင့်၊ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်၊ ဆင်ဖြူကျွန်း အောင်သိန်း၊ ရန်အောင်၊ မောင်ထင်၊ ဒဂုန်တာရာ၊ မင်းရှင်၊ သခင်မြသန်း၊ ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင်၊ ဂျာနယ်ကျော် မမလေး၊ သာဓု၊ တက္ကသိုလ် နန္ဒမိတ်၊ လင်းယုန်သစ်လွင်၊ ဗန်းမော်တင်အောင်၊ တင့်

တယ်၊ မောင်သာရ၊ ကောက်လှိုင်း၊ ပါရဂူ၊ မိုးဝေစသည့် ကလောင်ရှင်များက ရသစာပေမကို ရှေ့တန်းသို့ တွန်းပို့ခဲ့ကြသည်။ ။

ယင်းခေတ် ယင်းအချိန်အခါက လုံးချင်းဝတ္ထုစာအုပ် တစ်အုပ်ကို တစ်ကျပ်၊ နှစ်ကျပ်သာ ပေးရသည်။ ။ စာရေးသူတို့ အထက်တန်းကျောင်းသား ဘဝတုန်းက ဤစာရေးဆရာများ ၏ စာပေများ ၏ ဖတ်ခြင်းဖြင့် စာပေရေးသားလိုစိတ် "ချစ်ခြင်း" တရားသည် ရင်၌ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့၏။ ဤလောကထဲတွင် ပင် စာပေလောကသို့ ခြေချပြီး စာရေးဆရာ ဖြစ်လာသူတွေလည်း များကြသည်။ ။ ယနေ့ စာရေးဆရာကြီးများ ဟူ၍ ဖြစ်နေကြသူများမှာ လည်း ယင်းလောကက မွေးဖွားပေးလိုက်သော ကလောင်များ ပင် ဖြစ်ကြပေသည်။ ။

၂၁ ရာစုကာလအဝင်မှာ တော့ ရသစာပေသည် ချုံခိုတိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။ ။ ခံစားမှု အားကောင်းသော ရသစာပေကို အသွင်သဏ္ဌာန်တစ်ခုပြောင်းပြီး ဆေးရောင်ခြယ်လာကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။ ခံစားချက်အားနည်းသော နှလုံးသားမဲ့ စာပေများ ဝင်ရောက်လာကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။ "မျိုးကောင်းသရက် ပညောင်ဖျက်" သည့် သဘောပေတည်း။ ။ အလစ်မှာ အရှိုက်ထိုးခံရသည် ဟု လည်း ဆိုနိုင်ပေ၏။ ရသစာပေ ဖတ်ရှုမှုအား သိသိသာသာ ကျဆင်းလာကြခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ။

သို့သော် ရသစာပေသမားတို့ ကား ကိုယ်ခံအား ရှိကြသည်။ ။ မည်သူ့ကိုမျှ ယှဉ်ပြိုင်ပြီး တိုက်ပွဲဝင်လိုစိတ်မရှိကြ။ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက် ကိုယ့်ခရီး ကိုယ်သွားသည်။ ။ ယနေ့ထိ ချီတက်မြဲ ချီတက်လျက်ပါပဲ။

ရသစာပေ မြစ်ရေပြင်သည် အလျားရှည်၏။ အသိုက်အဝန်း ကျယ်၏။ အစောက်လည်း နက်လှသည်။ ။ မည်သို့ပင် ဆိုစေကာမူ ရသစာပေသမားတို့ သည် အားလျော့သွားသည် ဟူ၍ မရှိ။ မြစ်ပြင်ကျယ်ထဲ ဆင်း

ကူးတန်ကူး၏။ တက်ခတ်တန် ခတ်၏။ ရွက်လွင့်တန် လွင့်၏။ ရသစာ
ပေ ရေးသားထုတ်ဝေနေသူများမှာ ကိုယ်လာရာ လမ်းကြောင်း မျိုးရိုးမ
ပျောက်ပျက်စေရန်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် အရိုးကို အရွက်မဖုံးစေရန် ဖန်
တီးရေးသားနေကြသည် ။ သို့သော် စာအုပ်တစ်အုပ် ထုတ်ဝေလိုက်လို့
ကုန်ကျငွေ ပြန်ရဖို့ ကိစ္စမှာ လွယ်ကူသည် တော့ မဟုတ်ပေ။ ခံယူချက်
ကို အသည်းနှလုံး ဗဟိုမှာ ထားပြီး
စွန့်လွှတ်စွန့်စားလုပ်နေကြခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည် ။

ယနေ့ ရသစာပေ ဖတ်အားလျော့လာသည့်အတွက် စာပေလောက
သို့ ဝင်ရောက်လာကြသူများ လည်း ဟုတ္တိပတ္တိ မရှိကြပေ။ ဤသို့စာဖ
တ်အား လျော့နည်းခြင်းကပင် လောကပါ လ ကျင့်ဝတ်တွေ လျော့နည်း
လာစေခြင်းဖြစ်ပေသည် ။ သုတစာပေကို ဖတ်လျှင် ဗဟု သုတရသည်
။ ရသစာပေကို ဖတ်လျှင် ခံစားမှုကိုရသည် ။ ဘဝသရုပ်ဖော်ဝတ္ထုကိုဖ
တ်လျှင် လူတွေတွေ့ကြုံရင်ဆိုင်နေရသည့် လူမှုဒုက္ခ အခြေခံများကို စာ
နာနားလည်နိုင်သည် ။ ရာဇဝင်ဝတ္ထုကို ဖတ်လျှင် ဇာတိသွေး၊ ဇာတိမာ
န် တက်ကြွသည် ။ ဘာသာရေးစာပေကိုဖတ်လျှင် ကိုယ်ကျင့်တရား၊
ကောင်းမွန်ရေးအတွက် အထောက်အကူပြုသည် ။ သို့သော် စာပေဟူသ
ည် ဖတ်ရှုသင့်သော အရာဟု နှလုံးပိုက်ရပေမည်။

ဤကာလ ဤအခြေအနေမျိုးတွင် ရသစာပေ တပ်ပျက်ကြီးထဲသို့
ဆရာမ မေလှိုင်းဖြူ တိုးဝင်လာခြင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ အတွက် ပေါင်းစ
ည်းမှုတစ်ခု ထပ်တိုးလာခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည် ။ ကောင်းသောလာခြင်းပ
င် ဖြစ်ပေသည် ။ ရသစာပေ သွေးစည်းခြင်း သင်္ကေတတစ်ခုပေတည်း၊
အတိုင်းထက်အလွန် ဝမ်းသာရပါ၏။

ဆရာမ မေလှိုင်းဖြူသည် ၂၀၁၆ ခုနှစ်က " ကမ်းခြေပုံပြင် "

စာအုပ်ဖြင့် ရသစာပေ မြေတလင်းထဲ အကဲစမ်းပြီး ဝင်လိုက်သည်။ ။ မထင်ရအောင်ပါပဲဗျာ။ ပစ်မှတ်ကိုချက်ချင်း ရောက်သွားပြီး အောင်မြင်မှု သင်္ကေတ အလံတိုင်ကို စိုက်ထူလိုက်နိုင်ပါပြီကော။ စာရေးသူတို့ မှာ ကိုယ့်ဘက်တော်သားတစ်ယောက် အောင်မြင်မှုအတွက် ကောင်းချီးဩဘာ ပေးကြရတော့သည်။ ဒါက ဘာလဲဆိုတော့ စာပေခံယူချက် ၊ စွမ်းဆောင်ရည်နှင့် ဇွဲမာန်သတ္တိတို့ ကြောင့်ပဲ ဖြစ်ပေသည်။ ။ သင်ခန်းစာ ကျေညက်လို့ ဂုဏ်ထူးထွက်သည့် သဘောပေတည်း။

ဆရာမ မေလှိုင်းဖြူ၏ "ကမ်းခြေပုံပြင် " ကို ဖတ်ကြည့်ရာ အားရကျေနပ်မိပေသည်။ ။ အရေးအသား သွက်လက်သည်။ ။ အတင်အပြ ပီရိသည်။ ။ ဒေသ၊ သဘာဝ၊ ဓလေ့စရိုက် ပီပြင်သည်။ ။ ပရိသတ် လက်ခံခဲ့သဖြင့် စွန့်စားရကျိုးနပ်သည် ဟု ကောက်ချက်ချလိုက်ရပေသည်။ ။

ယခုတစ်ဖန် "လွမ်းငွေ့ဝစီ ငပလီ" မည်သော ရသစာပေ ဟင်းလေးအိုးကြီးကို ပရိသတ်များ နှလုံးအိမ်သို့ အရောက်ပို့ပေးလိုက်ပြန်ပြီ။ ။ ဤငပလီကမ်းခြေသည် သုတကိုလည်း ပေးပါ၏။ ရသကိုလည်း မျှဝေပါ၏။ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်မှုကို ပေးသလို ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်ရာများ နှင့် ရင်နင့်အောင် ခံစားရသော အဖြစ်သနစ်များကိုလည်း ဆောင်ကြဉ်းပေးပါ၏။

ဤငပလီကမ်းခြေ၏ သမုတိပြဇာတ်များ ထဲတွင် ဇာတ်ဝင်ခန်းကောင်းသူတွေအတွက် ဝမ်းမြောက်ပျော်ရွှင် ကြည်နူးရသော ရသများကို ထုံမွမ်းစေပါ၏။ အလျော့အတင်း အနိမ့်အမြင့် မညီမျှသော သဘာဝခြင်းရာတို့ ကြောင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်ရာများ နှင့် ရင်နင့်အောင် ခံစားရသော အဖြစ်သနစ်သည် လည်း ရှိ၏။

ဤသို့ လောကသဘာဝ၏ ဖြစ်ပျက်ခြင်းကြောင်းရာတို့ ကို ပင်လယ်ပြင် ကမ်းနံဘေး သဲဖြူလမ်းနှင့် အုန်းပင်တန်းများ တွင် အခြေ

ချပြီး ခံစားချက် နှလုံးသားစစ်စစ်ဖြင့် ဘဝမှတ်တမ်းတင်နေသော ကလောင်တစ်ချောင်းက ရသဝတ္ထုများ အဖြစ် အသက်သွင်းပုံဖော်ပြီး စာဖတ်သူ၏ ရင်ဘတ်ထဲသို့ အရောက်ပေးပို့လိုက်နိုင်ပါပြီကော။

ဆရာမ မေလှိုင်းဖြူ၏ အရေးအသား အတင်အပြတို့ မှာ လက်တက်ကလောင်တစ်ချောင်းမို့ အထွေအထူး ပြောစရာပင် လိုမည်မထင်ပါ။ ငွေဖလားကို ရွှေနားကွပ်သလိုပင်။ "ရှေ့လူထက် နောက်လူက ပိုကောင်းတာပေါ့" ဆိုသည့် စကားလိုပါပဲ။ "လွမ်းငွေ့ဝေစီ ငပလီ" က ခံစားချက်နှလုံးသားရှိသူတိုင်းအား ညှို့ယူဖမ်းစားသွားပေလိမ့်မည်ဟူ၍ ဆိုလိုက်ပါရစေ။

ကျွန်းစဉ်မြေ စောခက်
(အမျိုးသားစာပေဆုရ)

စာရေးသူ၏ နှလုံးသားသံစဉ်

ပထမဦးစွာအနေဖြင့် ၂၀၁၆ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေခဲ့သော
"ကမ်းခြေပုံပြင်" စာအုပ်အား ဖတ်ရှုအားပေးကြပြီး
ဝေဖန်အကြံပြုပေးကြသော စာဖတ်ပရိသတ်များအား အထူးကျေးဇူးတ

င်ကြောင်း ပဏာမ ပြောလိုပါသည်။ ။

ပွဲဦးထွက် စာအုပ်အနေဖြင့် ငွေကြေးအရ မအောင်မြင်သော်လည်း အနုပညာတစ်ရပ်အနေဖြင့် အတိုင်းအတာတစ်ခုထိ အောင်မြင်သည် ဟု ဆိုရပါမည်။ စာအုပ်ကို ဖတ်ရှုပြီး မှတ်ချက်ပြုပေးသူများမှ "ကောင်းပါသည်" ၊ "ရသမြောက်ပါသည်" ဟု မှတ်ချက်ပြုခံရသည် မှာ စာရေးသူအတွက် စာပေပျိုးပင်ကို ရေစင်လောင်းခံရသကဲ့သို့ ကြည်လင်အေးမြရပါသည်။ ။ ထပ်မံဖန်တီးရန်အတွက် အားဆေးတစ်ခွက်ပါပေ။

ရသဟူသည် စိတ်နှလုံးကို ညွတ်နူးစေပါသည်။ ။ လူတိုင်း လူတိုင်းရသစာပေကို ဖတ်ရှုသဖြင့် ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသော စိတ်များကို ညင်သာပျော့ပျောင်းစေပြီး အမှား၊ အမှန်ခွဲခြားတတ်လာရန် ရသစာပေ စွမ်းဆောင်နိုင်ပါသည်။ ။

ဆရာကြီးပါရဂူ ဘာသာပြန်ခဲ့သော "အမွပါလီ" ဝတ္ထုတွင် စည်းလုံးမှုစံတင်လောက်သော လိစ္ဆဝီမင်းတို့ ကြား ရေပန်းစားသော အမွပါလီ၏ အလှကို ရသစာပန်းချီတို့ ထုံမွမ်းရေးဖွဲ့သောကြောင့် ရာဇဂြိုဟ်ပြည့်ရှင် ဘုရင်ဗိမ္ဗိသာရသည် မထင်မရှား သဘင်သည် အဖြစ် ဝေသာလီသို့ ရောက်ခဲ့ရ၏။

ဇာတ်တော်ကြီး ဆယ်ဘွဲ့တွင် မဟောသဓာသုခမိန်ကို အနိုင်ယူလိုသော ပဉ္စာလတိုင်းမှ ပညာရှိ ကေးဝဋ်ပုဏ္ဏားသည် မဟောသဓာ ဦးညွတ်စိမ့်သောငှာ မဟောသဓာ၏ ဝိဒေဟရာဇ်မင်းအား ဖြားယောင်း၏။ ဖြားယောင်းရာတွင် ပဉ္စာလဒေဝီ၏ အလှအပ၊ အယဉ်အကျေးတို့ အား ရသစာပန်းချီ ထုံမွမ်းကာ ဝိဒေဟရာဇ်မင်းထံ ရောက်အောင် ဖြန့်ချိစေ၏။ ဝိဒေဟရာဇ်မင်းစိတ်ညွတ်၍ နှစ်ပြည်ထောင် ချစ်ကြည်ရေးသဘင်ကို ဖြစ်စေသဖြင့် ကေးဝဋ်ပုဏ္ဏား၏ အကြံအစည်ကို အောင်မြင်စေ

ကာ ပြဿနာ အရေးအခင်း၌ အလောင်းတော် မဟောသမာ၏ ပညာ ဉာဏ်ပါရမီကြောင့် အောင်မြင်တော်မူဖူး၏ ဟု ရသစာပန်းချီ အခန်းက ဣစ္ဆာအား မှတ်သားဖူးပါသည်။

ဤကဲ့သို့ စိတ်နှလုံးကို ညွတ်နူးပျော့ပျောင်းစေတတ်သော ရသစာ ပေအား ကျွန်မ တတ်စွမ်းသလောက် ကြိုးစားအားထုတ် ရေးဖွဲ့ပါ၏။

ကမ္ဘာကျော် ငပလီကမ်းခြေကို လူတိုင်းကြားဖူးပါလိမ့်မည်။ အပန်းဖြေရန်လည်း လူတော်တော်များများ ရောက်ဖူးကြပါလိမ့်မည်။ အပန်းဖြေရန် ရောက်လာကြသူအားလုံးက ပင်လယ်၊ ရေလှိုင်း၊ ကျောက်ဆောင်၊ အုန်းပင်၊ သဲသောင်ကမ်းခြေ၊ ဒေသအစားအစာ၊ ရိုးရာဒေသ ထွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကိုသာ ထိတွေ့ရင်းနှီးသွားခဲ့ကြပါသည်။ သို့သော် ဒေသတွင်းနေ လူတွေ၏ ဓလေ့၊ စရိုက်၊ သဘာဝ၊ လူနေမှုဘဝ ဟူသမျှကို မထိတွေ့ မသိရှိနိုင်ပါ။

ကျွန်မ ယခု တင်ဆက်သော "လွမ်းငွေ့ဝေစီ ငပလီ" သည် ဒေသ၏ အလှအပ ဘဝသာယာမှုနောက်ကွယ်မှ ဒေသနေပြည်သူများ ရုန်းကန် လှုပ်ရှားနေရသော ဘဝသရုပ်မှန်များအား တတ်စွမ်းသလောက် ပုံဖော် ရေးဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ်ရာ ရသစာပေ ကြိုက်နှစ်သက်သော စာဖတ်သူများ အတွက် စိတ်ကျေနပ်မှု တစ်စုံတစ်ရာကို ပေးစွမ်းနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မိပါကြောင်း...။

စာပေကိုချစ်တဲ့
မေလှိုင်းဖြူ...
ငပလီကမ်းခြေတစ်နေရာ

ကမ်းခြေဒေသ ရွာကြီးတစ်ရွာမှ ရွာဈေးလေး၏ မနက်ခင်းသည် နံနက်ကြက်ဦးတွန်ပြီဆိုကတည်းက အသွင်တစ်မျိုးဖြင့် သက်ဝင်လှပနေပေသည်။ ။ ဟေမန္တဆောင်းရာသီ နံနက်စောစောမို့ နှင်းစုနှင်းခဲတွေက ဈေးကလေးပေါ် ဖြာကျလျက် အုံ့ဆိုင်းနေသဖြင့် လူလုံးမကွဲတတ်သေးပါ။

ပတ်ဝန်းကျင်ရွာများမှ ခေါင်းရွက် ဗျပ်ထိုး ဈေးသည် များ သည် ဈေးကလေးဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ရောက်လာနေကြသည် မှာ ဖွေးဖွေးလှုပ်လှုပ်။ ဈေးသည် များက ဆိုင်ခင်းကျင်းရင်း တလှုပ်လှုပ်။ တချို့က ပတ်ဝန်းကျင်ရွာများမှ လာရောင်းသော ဈေးတောင်းများကို သိမ်းအုပ်လျက် ဈေးဖြတ်ဝယ်နေကြသည်။ ။

အဝေးမှ လှမ်းကြည့်လျှင် မီးပွင့်ကလေးများကို ပိုးစုန်းကြူးကလေးများ တောက်စားနေသလို ဖြိုးဖြိုးဖြောက်ဖြောက် မြင်နေရသည်။ ။

အအေးဓာတ်ကြောင့် ဈေးအဝင်ဝ လမ်းနံဘေး ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက်ရှိ မီးဖိုကြီးဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ပြေးပြီး မီးလှုံသူတွေလည်း များကြသည်။ ။ မန်ကျည်းသား ထင်းတုံးကြီးကြီးများက မီးတွေ တရှိန်ရှိန် ရဲနေပါ၏။

မနက်စောစော မှောင်မည်းမည်းမို့ ဈေးဝယ်သူများ မရောက်လာကြသေး။ သည် လိုအချိန်မှာ တချို့ဈေးသည် များ အတွက် ရပ်သတင်း ရွာသတင်းများကို ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားရန် အချိန်ကောင်းဆိုလည်း မမှား။

ဈေးတစ်ဝန်းလုံး နေရာတကျ ခင်းကျင်းပြီးစီးသွားသော အချိန်၌ နှင်းထူကျဲ၍ နေခြည်ကလေး ပွင့်လာသည် နှင့် ဈေးကလေး၏ ရပ်လုံးမှာ

ဘွားခနဲ ပေါ်လာတော့သည်။ ။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးကို ခင်းကျင်းအပြီး လက်ဖက်ခြောက် နှပ်အိုးကို ခွင်ပေါ်တင်ကာ ဈေးကလေး၏ အခင်းအကျင်းကို တစ်ချက်တစ်အောင့် စောင့်ငေးဖို့ အချိန်ရလေသည်။ ။ မုန့်ဆရာသည် ဂျုံများကို တဖြောင်းဖြောင်း ရိုက်လျက် အဖျော်ဆရာ ကျွန်တော် အေးအေးလူလူရှိနေဆဲ။

"မိနွေးရေ၊ ဘာတွေရလိုက်လဲ"

ဟော....လာပါပြီဗျာ၊ ကျွန်တော့် ဆိုင်ရှေ့က မြေကွက်လက်မှာ နေရာကျခင်းကျင်းရောင်းချနေတဲ့ ကုန်စိမ်းသည် မိပိန်မ။ ပါးပါးလှုပ်လှုပ် မိပိန်မ၏ ခန္ဓာကိုယ်လေးမှာ ခြေထောက်တစ်ဖက်က မွေးရာပါ ဆာနေသဖြင့် ထော့နင်းထော့နင်း လမ်းလျှောက်ရ၏။ မိပိန်မ၏ ယောက်ျားလုပ်သူ မောင်ဝါးကလည်း နာမည်နှင့်လိုက်အောင် ဝါးတားတား ခံနေသူဟု ပြော၍ ရသည်။ ။ ဆိုက်ကားလေးနင်း၊ ရသမျှလေး မစို့မပို့ကို အိမ်နှင့်အရက်ဆိုင် ခွဲတမ်းချရင်း ဒေါင်ချာစိုင်းနေတတ်သည်။ ။ ညနေ အရက်ဆိုင်မှ မူးမူးရူးရူးနှင့် ပြန်လာလျှင် အရိုးတစ်ချောင်း ခေါင်းတစ်လုံးနှင့် ပိန်လိမ်ကာ မျက်တွင်းဟောက်ပက် ရှိနေတတ်သည့် ဇနီးသည် ကမ္ဘာ့အပိန်ဆုံး မော်ဒယ်ဂဲလ်ကို ရိုက်ဟယ်ဟောက်ဟယ် ပြုတတ်သေးသည်။ ။

မိပိန်မ ခန္ဓာကိုယ်လေးမှာ လေကလေး ဝေတာနှင့်တောင် လွင့်စဉ် သွားမလား ထင်ရအောင်အရိုးပေါ် အရေတင်နေခြင်းက မောင်ဝါးဆီ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဆော်ပလော်တီးခံနေရလို့ လား။ ဒါမှ မဟုတ် အစာ၊ အာဟာရ ပြည့်ဝစွာ မစားရရှာသည့် အငယ်ကလေး နို့ဆွဲမှုကြောင့်လား။ သေချာတာကတော့ လောကဓံ၏ ထုနှက်ရိုက်ပုတ်ချက်များက မိပိန်မ ခန္ဓာကိုယ်မှ အဆီ၊ အသားများကို မညှာမတာ ပဲ့ကြွေစေသည့်အလား။

"သခွားသီး ရောင်းတဲ့ အဘွားက နင်တို့ အမေ ငွေမကျေသေးလို့ သခွားသီး ဒီနေ့ မပေးနိုင်ဘူးတဲ့ ၊ ရှေ့ဟာကို ပေးပြီးမှ နောက်ဟာကို ယူတဲ့ ။ ခရမ်းသီးရယ်၊ ချဉ်ပေါင်ရယ်၊ ခဝဲသီးရယ် ရထားတယ် အမေ။ ဒါတောင် မိနွေး မနည်းလုထားလိုက်လို့ "

မိနွေးက အရွယ်နှင့်မမျှ သွက်လက်ချက်ချာပြီး မိပိန်မအတွက် ညာလက်ရုံတစ်ဆူအလား အားကိုးရပါ၏။ မိပိန်မမှာ က သူများ တွေလို စောစောစီးစီး ဈေးရောက် လာပြီး လုနိုင်တာ မဟုတ်။ ဈေးမလာမီ က လေးကို နို့လှန်တိုက်ခဲ့ရသေး၏။ သားသမီးတွေ ပုစုခရတို့ ၏ အရေးလို အပ်သလို ဆောင်ရွက်စီမံခဲ့ရသေး၏။ ရံဖန်ရံခါ လင်တော်မောင်နှင့် နံနက်ချိန်ခါတေးသံသာဖြင့် သွေးပူလှေကျင့်ခန်း နပန်းသတ်ပြီး တစ်ပွဲတစ်လမ်း နွဲ့ခဲ့ရသည် ကလည်း တစ်ဖုံ။

"ဒေါ်အေးသွယ်ဟာလေ မပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ သူ့ငွေကို ဘယ်သူက အဆုံးစားမှာ မို့လို့ လဲ။ ကြာတာပဲ ရှိတယ်။ ပိန်မ ဘယ်သူ့ငွေမှ အဆုံးစားဘူးလို့ ပြောလိုက် မိနွေး၊ သခွားတွေ ပေါလို့ ယူမယ်သူ မရှိမှ ရောက်မလာနဲ့ လို့ "

အကြီးဆုံး သမီးကြီး ကိုးနှစ်အရွယ် နွေးနွေးက မိပိန်မတို့ မိသားစုအတွက် အားပြုအားထားစရာ မဏ္ဍိုင်ကြီးတစ်ခုဆိုလည်း မမှားပါ။ မနက်စောစော မအေမနီးခင် အိပ်ရာမှ ဦးစွာထရ၏။ မပြီးမသင်သော ခေါင်းဖွားဖွားလေးဖြင့် မိခင်ရောင်းချရန် အသီးအရွက်များ ရသမျှ လုယက်ကာ ဝယ်ယူထားရသည် ။ သည် ဈေးမှာ က မြို့တက်ပြီး ဈေးကြိုရန် မလိုဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်ရွာများမှ ထွက်သမျှသော ဟင်းသီး၊ ဟင်းရွက်များကို ဖောက်သည် လာသွင်းကြရာ ထွက်သမျှသော ဟင်းသီး၊ ဟင်းရွက်များကို ဖောက်သည် လာသွင်းကြရာ ဈေးတောင်း

တစ်တောင်း၊ နှစ်တောင်း အုပ်ပြီး ယူရောင်းလိုက်ရုံသာ။

ငွေရင်းရှိသူများက လက်ငင်းငွေချေစနစ်ဖြင့် ရော့ပတ္တမြား၊ ရော့ န ဂါးဖြင့် ယူကြပေမယ့် ငွေရင်းငွေနှီး နုတ္တိ မိပိန်မအဖို့ တော့ ရောင်းပြီးမှ ငွေရှင်းစနစ် ခေါက်ပြန်ပေးကို ကျေးဇူးတင်ရ၏။ ရောင်းကုန်များ ရှော ရှောရှူရှူပြိုက်ခနဲ ကုန်သည့်နေ့မှာ ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ် ငွေအကုန်ချေနိုင်ပြီး ဟင်းရွက်ကျန်သည့် နေ့များ တွင် ငွေကျန်ကို တောင်းပန်ပြီး ဆိုင်းငံ့ထားရလေသည် ။

"မပေးချင်နေပေါ့ အမေ၊ လူတွေက အဆင့်ကို မရှိကြဘူး"

နွေးနွေးက စကားကြီး စကားကျယ် အပြောကြောင့် ကျွန်တော်ကို တံပြီး ပြုံးမိသည် ။ နွေးနွေးက အရွယ်နှင့်မမျှ စကားကြီးစကားကျယ် တွေ ပြောတတ်လွန်းသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ အမြဲ သဘောတကျ ပြုံးမိရသည် က အကြိမ်ကြိမ်။ နွေးနွေးသည် ဗွီဒီယိုဇာတ်ဝင်ခန်းထဲမှ ကလေးကဲ့သို့ လူကြီးစကားပြောသော ကလေးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည် ။

"ပိုက်ဆံရှိလား အမေ၊ ကလေးတွေကို မုန့်ဝယ်ကျွေးလိုက်တော့မယ်"

"

စကားဆုံးသည် နှင့် မိနွေး ကျောပြင်ကို တလှစ်လှစ် မြင်လိုက်ရသည် ။ ဘွားဒေါ်မိုးထံမှ ဘိန်းမုန့်နှစ်ထုပ်ကိုဆွဲပြီး ပြန်ထွက်လာကာ မအေဆီ တစ်ထုပ်ပေး၍ ကျန်တစ်ထုပ်ဖြင့် မောင်ငယ်၊ ညီမငယ်လေးများ ရှိရာ အိမ်ကလေးသို့ သုတ်ခြေတင်လေသည် ။

ကျွန်တော့်အတွက်တော့ သည် လို သဘာဝစစ်စစ် မြင်ကွင်းမျိုးက နံနက်ချိန်တိုင်း မြင်တွေ့သည့် မရိုးနိုင်သော ဘဝသရုပ်ဖော် ပန်းချီကားတစ်ချပ် ပါပေ။ သည် မြင်ကွင်းတွေမှာ ဇာတ်နာအောင် တမင်တကာ သရုပ်ဖော်ပြတာ မပါဘဲ စာနာစိတ်ဖြင့် အသက်ရှူဖို့ မေ့လောက်အောင် ကျွ

နံတော့စိတ်တွေ လှုပ်ခတ်ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။

ဈေးကလေး စည်ကားလာတာနှင့်အမျှ ကျွန်တော့်ဆိုင်ကလေးမှာ လည်း လက်ဖက်ရည် လာသောက်သူ၊ ပါဆယ် လာဝယ်သူ၊ မုန့်မှာ သူ၊ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ဖြင့် အာဝါးရိုက်သူများ ဖြင့် လှုပ်ရှားသက်ဝင် လာတော့တာမို့ မိနွေးတို့ သားအမိနှင့်တကွ ဈေးမြင်ကွင်းကို အာရုံမစိုက်နိုင်တော့ဘဲ အလုပ်ရှုပ်ရသည် ။ သို့ပေမဲ့ တစ်ချက်တစ်အောင့် အားလပ်တိုင်း သတိတရဖြင့် မကြာခဏ ဝေဝဲကြည့်ဖြစ်သည် ။

နေ့တစ်နေ့၏ နိဒါန်းစာမျက်နှာကို စဖွင့်လိုက်သည် နှင့် တွေ့မြင်ရသော အရာအားလုံးထဲမှ နွေးနွေးတို့ သားအမိကို ကရုဏာသက်စွာဖြင့် နိုင်သလောက် ကူညီစောင့်ရှောက်မည့် သဘောဆောင်ကာ အမြဲစောင့်ကြည့်ဖြစ်သည် ။

မိနွေးတို့ သားအမိနှင့် ကျွန်တော် တွေ့ဆုံပတ်သက်ရပုံကလည်း ဆန်းတော့အဆန်းသားပဲဟု ဆိုရလေမလား။ ယခင်ကဆိုလျှင် ကျွန်တော့်ဆိုင်မျက်နှာစာမှာ မည်သူ့ကိုမျှ ဈေးရောင်းခွင့်မပြုပါ။ ငါးသည် များမှ ငါးရည်များ သွန်ခဲခြင်း၊ ဟင်းရွက်စုံသည် များမှ ဟင်းရွက်အနှမ်းများ ပုံခဲခြင်းများကြောင့် ကျွန်တော်၏ စားသောက်ဆိုင်လုပ်ငန်းကို ထိခိုက်စေသဖြင့် ဆိုင်ရှေ့ ဈေးမရောင်းရ ဟု ပိတ်ပင်တားမြစ်ခဲ့ပါသည် ။

မိပိန်မနှင့် ကျွန်တော်က တစ်ရွာတည်းနေ တစ်ရေတည်းသောက် တွေ့မို့ ငယ်ကတည်းက ပြောမနာ ဆိုမနာ အတူကြီးပြင်းခဲ့ကြသူတွေ ဆို

ပေမယ့် စည်းကမ်းအတိုင်း ဆိုင်ရှေ့ ဈေးလာရောင်းသော သူမကို တားမြစ်ဟန့်တားရပါသည်။ ။

"ဟဲ့...အကောင်၊ ပိုက်ဆံကလေး နည်းနည်းရှိတာနဲ့ ကိုယ်ချင်းစာတရား မဲသွားပြီလား၊ ငတ်နေလို့ ဈေးရောင်းဖို့ ထွက်လာတာဟဲ့၊ နင့်လို ချမ်းသာရင် ကုန်စိမ်းရောင်းမစားဘူးဟဲ့"

ငယ်ငယ်ကတည်းက မဟုတ်မခံ စွာတေးလန် မိပိန်မက ထဘီခါးစောင်းတင်ပြီး ကက်ကက်လန် ရန်တွေ့၏။ ကုန်စိမ်းသည် တွေ့အပေါ် အာဏာစက် တည်ခဲ့သော ကျွန်တော်၊ အပွဲပွဲ နွဲ့လာသမျှ မိပိန်မလက်မှာ တော့ နာလန်မထူနိုင်။ အာစေးမိကာ ငေးကြည့်နေရသည်။ ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆတ်ဆတ်ကြဲ မိပိန်မ။

"နင့်ဘာသာ ရောင်းချင်တဲ့ နေရာ ရောင်းပေါ့ဟဲ့။ ငါ့ဆိုင်ရှေ့မှာ ပိတ်မရောင်းဖို့ ပြောတာပါ။ ဆိုင်ရှေ့မှာ ညစ်ပတ်နေရင် ဆိုင်ထဲ ဘယ်သူဝင်တော့မှာ လဲ"

ပါဝါအားလုံး သုံးပြီးဟန့်တားပေမယ့် မိပိန်မ စကားတစ်ခွန်းကြောင့် ပါးစပ် မဟနိုင်ဘဲ တိခနဲ ဇက်ပုကျသွားရပါ၏။

"ဒါများ ဟယ် မပူနဲ့ ၊ ဒီနေ့ကစပြီး ဒီတစ်ဈေးလုံးရဲ့ သန့်ရှင်းရေးကို ငါတာဝန်ယူထားတယ်။ နင့်ဆိုင်ရှေ့မှာ အမှိုက်တစ်စ မကျစေရဘူး စိတ်ချ"

တကယ်တမ်းတော့ ပြောမယ့်သာ ပြောနေရတာ စိတ်ထဲမှာ သိပ်ပြီး ကောင်းလှတာ မဟုတ်။ ကြည့်လိုက်ပြန်တော့ ရင်ခွင်ထဲမှာ နို့စို့ကလေးတိုးလိုးတွဲလောင်းနှင့် မျက်စိနှစ်လုံးက ဟောက်ပက်ဖြစ်နေတော့ ငယ်သံယောဇဉ်ဖြင့် ထိထိခိုက်ခိုက် သနားစိတ် ယိုဖိတ်ရသည်။ ။ ထိုနေ့မှ စ၍ မိပိန်မကို ဆိုင်ရှေ့မှာ ဈေးရောင်းဖို့ မလွဲမသွေ သဘောတူလိုက်ရတာ ဖြ

စံသည် ။

နောက်တော့ အကြာကွေး၊ စမူဆာ၊ ပေါက်စီ၊ ကော်ပြန့် စသည့် ဆိုင်မှ မုန့်များကိုသော်လည်းကောင်း၊ လက်ဖက်ရည် မတ်ခွက်တစ်ခွက်စာ ကိုသော်လည်းကောင်း နေ့စဉ် ဒါနပြု ပေးကမ်းဖြစ်သည် အထိ သံယောဇဉ်နှောင်တင်းခဲ့ကြသည် ။

အထူးသဖြင့် တွတ်တီးတွတ်တာ ပလီပလာ သာလိကာမလေး၊ ကိုယ့်သမီးနှင့် ရွယ်တူဖြစ်သူ နွေးနွေးကို ပို၍ သံယောဇဉ်ဖြစ်ရသည် ။ မပြီးမသင်ဘဲ ပကတိ တွန့်လိမ်နေသော ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် ဆံပင်တိုတိုဖြင့် မျက်ခုံးမွေးထူထူအောက်မှ အရောင်ဖွေးဖွေး မျက်လုံးဝိုင်းများ ဖြင့် လောကကို အရှုံးမပေးဘဲ သွက်လက်ရဲရင့်ဟန်များအား နေ့စဉ် မြင်တွေ့ရင်းနှီးလာရာကနေ ဘဝ၏ အနက်ရှိုင်းဆုံးကို သိမြင်ရပြီး ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို ပူးကပ်ခံစားလာရသည် အထိ ကျွန်တော့်အာရုံတွေနှင့် ငြိမ့်ကြသည် ။

မိပိန်မက တစ်နေ့တာ ဈေးရောင်းပြီး ဈေးပေါင်ကျိုးသည် နှင့် တစ်ဈေးလုံး ရှပ်ပွနေသမျှ အမှိုက်များကို ရှင်းလင်းရေးတာဝန်ဖြင့် ဝင်ငွေအပိုရအောင် ရှာသေးသည် ။ မိပိန်မ တာဝန်ယူသည် ဆိုပေမယ့် လက်တွေ့မှာ မူ သွက်လက်ချက်ချာသော နွေးနွေးကသာ တာဝန်ယူ အမှိုက်သိမ်းရတာဖြစ်သည် ။

မနက် မိုးမလင်းခင်ကပင် မအေအတွက် ဈေးတောင်းလု၊ ဈေးဆိုင်ခ

င်း၊ ကလေးတွေမှန်ကျွေး ၊ ဈေးသိမ်းပြန်တော့ တစ်ဈေးလုံးကို အမှိုက်
သိမ်း ရှင်းလင်းရပြန်တဲ့ ကိုးနှစ်အရွယ် ကလေးမလေးကို တွေ့မြင်ရတို
င်း သားသမီးချင်း စာနာစိတ်ဖြင့် ကရုဏာသက်စေရတာကတော့ အမှန်
ပါပဲ။

ထို့အပြင် နွေးနွေးက ကျွန်တော့်ကို စမြင်လိုက်တာနှင့် ပါးချိုကြီးနှစ်
ခွက်ပေါ်အောင် အားရပါးရ ပြုံးပြနုတ်ဆက်တတ်သေးတာက "ဝွဒ်
မောနီး ဦးဦး"ဆိုပဲ။ ညစ်ညစ်ပေပေဖြင့် အမြဲတမ်း ဝန်ပိုတွေ ပိနေတတ်
သည့် မိန်းမငယ်လေး၏ နှုတ်ဆက်သံက ကျွန်တော့်စိတ်ကို ကြည်လင်
ချမ်းမြေ့စေမြဲ။ ဆိုင်တံခါးကိုဖွင့်လို့ မှ "ဝွဒ်မောနီး...ဦးဦး"အသံ မကြား
ရလျှင် မသိစိတ်က အလိုလို တမ်းတနေတတ်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို လိုအ
ပ်နေသလို ခံစားရမြဲ။

မိခင် ဈေးရောင်းသည့်အနားမှာ တစ်မနက်စာလုံး နွေးနွေးအား က
လေးတစ်ယောက်ကို မနိုင်မနင်း ချီ၍ လည်းကောင်း၊ မအေနှင့်အတူ
ဈေးကူရောင်းပေး၍ လည်းကောင်း၊ ဈေးသန့်ရှင်းရေး တံမြက်စည်း
တဖြန်းဖြန်းလှည်း၍ လည်းကောင်း၊ အိမ်နှင့်ဈေးကို ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြ
န် ပြေးလွှား၍ လည်းကောင်း အသွင်အမျိုးမျိုးဖြင့် မရိုးအောင် တွေ့မြင်
ရတတ်သည် ။ ထို့ပြင် နွေးနွေး၏ စရိုက်ဆန်းတစ်မျိုးကလည်း ကျွန်
တော် ဒါနပြုသော မုန့်များ ၊ လက်ဖက်ရည်များကို ကလေးပီပီ ဝမ်းသာ
အားရဟန်ဖြင့် ယူသည် မရှိ။ အားနာသော မျက်ဝန်းကလေးများ ၊ ငြင်း
ဆန်ဆန် အရိပ်ကလေးများ ဖြင့် ပြည့်လျှမ်းကာ ခေါင်းခါမြဲ။

"ပေးမနေနဲ့ ဦးလေး၊ နေ့တိုင်းဆိုတော့ ဦးလေး ရှုံးနေဦးမယ်"

"ဟ ဟ"

ကလေးမ၏ စိတ်သန္တာန်ရှိ တစ်ဖက်သားအပေါ် စာနာစိတ် အဇ္ဈတ္တ

ကလေးကို အမှတ်မထင် လှမ်းမြင်ရတော့ ကလေးမကို အထင်မသေးရဲဘဲ ပိုခင်မိသည်။ ။ အရွယ်နှင့်မမျှသော တတ်သိလိမ္မာမှုကိုတော့ စိတ်ထဲ ကျိတ်ပြီးမချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်။ ကျွန်တော်က မယူမနေရ အတင်းကာရော ပေးသောအခါမှ လာယူပြီးလျှင် မောင်၊ ညီမငယ်များ နှင့် မိခင်ကို ပြေးပြီး ကျွေးတတ်သည်။ ။ သူမ စားတာကို မြင်ရခဲပြီး စားလျှင်လည်း တစ်ဖဲ့တစ်ရွဲ့မျှသာ။ ပြီးလျှင်တော့ ကျွန်တော့်ဆိုင်ရှေ့ တရစ်ဝဲဝဲ လာလုပ်ပြီးလျှင်..

"ဦးဦး ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ဦးဦး ဘာဝယ်ပေးရမလဲ"

ဟု စကားတွေ တဖောင်ဖောင်ပြောရင်း အလုပ်လာတောင်းတတ်သည်။ ။

ကြာလာတော့ နွေးနွေးကို သံယောဇဉ် ခိုင်ကျည်မှုဖြင့် သွေးရင်းသားရင်း တစ်ယောက်လိုဖြစ် လာပြီး နွေးနွေး၏ ဘဝရှေ့ရေးကို တွေးပူမိသည်။ အထိ စိုးရိမ်သောကရိပ်က ရင်မှာ ငြိပြန်သည်။ ။ စားသောက်စရာများကို နေ့စဉ်ဒါနပြုပေးကျွေးနေခြင်းက ခန္ဓာကိုယ်တိုးတက်ရေးအတွက် အထောက်အကူသာဖြစ်ပြီး ဦးနှောက်ပိုင်း ရှင်သန်တိုးတက်ရေးအတွက် ကူညီရန် မိန်းမနှင့် တိုင်ပင်ဖြစ်သည်။ ။ ဒီကလေး ရှေ့လျှောက် စာမတတ် ပေမတတ်နှင့် ဘဝကို ဘယ်လိုခရီးဆက်မှာ လဲဟု ပင့်သက်ကို အသာရှိုက်မိမြဲ။

မျက်စိတစ်မှိတ်၊ လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းမှာ ပဲ အသက်ကိုးနှစ်အရွယ် မိန်းကလေးက ၁၄နှစ် ၁၅ နှစ်အရွယ်သို့ ခုန်ကူးရောက်ရှိတော့မည်။ လူကုန်ကူးမှု KTV ၊ မာဆတ်၊ ကာရာအိုကေ ယဉ်ကျေးမှုဖြင့် အသားကျကျ မီးဝင်နေသော အိုင်တီခေတ် လူ့ဘောင်တစ်ခုမှာ သေစာရှင်စာမျှ မတတ်ရှာသော နွေးနွေးဘဝ လုံခြုံပါမည်လော။ လူကောင်းသူကောင်းနှင့်ချ

ညင်း အမြဲတွေ့နေမည်ဟု ပုံသေသတ်မှတ်၍ ရပါမည်လော။ နွေးနွေးကို ကျောင်းဆက်ထားပေးဖို့ မိန်းမက တိုက်တွန်းလာသောကြောင့် တစ်နေ့ နွေးနွေးကို ခေါ်မေးဖြစ်သည်။ ။

"နွေးနွေး ကျောင်းဘယ်နှတန်းက ထွက်တာလဲ"

"တစ်တန်းပါ ဦး"

"ဪ...ကျောင်းပြန်တက်ပါလား၊ ဦးဦးထားပေးမယ်လေ"

"မဖြစ်ဘူး ဦးဦး၊ အိမ်မှာ အခု အမေ နေမကောင်းလို့ ဈေးတောင် မထွက်နိုင်ဘူး။ ဒီနေ့ကစပြီး နွေးနွေးတစ်ယောက်တည်း ဈေးရောင်းရတော့မှာ။ ။ ဈေးပြန်ရင် နွေးနွေးထမင်းချက်ရဦးမှာ "

နွေးနွေးဘဝကို သံယောဇဉ်ဖြင့် ကွက်တွေးပြီး ကျောင်းထားရန် ကြိုးစားမိသော ကျွန်တော် ကိုယ့်နဖူးကိုယ်ဖတ်ခနဲ ခတ်မိသားဖြစ်သွားရသည်။ ။ မှန်တာပဲ။ မိခင်နှင့် မောင်ငယ်၊ ညီမငယ်တွေကို သည် လောက်ညှာတာ ချစ်ခင်တတ်သူလေးကို ဆွဲထုတ်ကယ်တင်ချင်မိသော ကျွန်တော့်အတွေးတွေက မစဉ်းစားမဆင်ခြင်ရာ ရောက်ပါသည်။ ။ နွေးနွေးအတွက် စိတ်မကောင်းရုံကလွဲပြီး မတတ်နိုင်တော့။

"နွေးနွေး စာဖတ်တတ်၊ ရေးတတ်နေပြီပဲ ဦးဦးရယ်။ မတက်တော့ပါဘူး၊ မောင်လေးတွေ၊ ညီမလေးတွေကိုတော့ တက္ကသိုလ်ရောက်အောင်ထားမှာ ဦးဦးရဲ့ "

မိမိဘဝကို အားမတန်၍ မာန်လျှော့လိုက်ရပေမယ့် မောင်၊ ညီမငယ်လေးတွေအတွက် အားမာန်ပြည့်ဝသော စိတ်ဓာတ်တွေဖြင့် တက်ကြွစွာ ဆိုနေသော ကလေးမမျက်နှာမှာ မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်တွေ လက်လက်ဖြာလို့ ။

"အေးပါ၊ အေးပါ ဒါနဲ့ ကြီးလာရင် ဘာအလုပ်တွေ လုပ်ပြီး မောင်တွေ၊ ညီမတွေကို တက္ကသိုလ်ထားမှာ လဲကွဲ့။"

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အပြစ်ရှိသလို ခံစားရသော မေးခွန်းတစ်ခုကို ကျွန်တော့်ပါးစပ်မှ မရည်ရွယ်ဘဲ လွတ်ခနဲ ထွက်သွားပါသည်။ ။ ကျွန်တော့်မေးခွန်းမှာ လှောင်ရိပ်သံသ့သ့ စွက်နေမှာ ကိုတော့ ဝန်ခံရပေမည်။ ။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် အနာဂတ်မဲ့နေသော အရှိတရားက မျက်မြင်ဒိဋ္ဌနေရာဝင်ယူထားသောကြောင့်ပါ။

သို့သော် နွေးနွေးက ခေသူမဟုတ်။ ရှေ့သွားနှစ်ချောင်း ကျိုးနေတာကို ပေါ်အောင် ပါးစပ်ကို အစွမ်းကုန်ဟလျက် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ချသည်။ ။

"နောင်ခါလာ နောင်ဈေးပါ ဦးလေးရာ၊ အဓိက စိတ်ဓာတ်ပါ"

"အိုး..."

လက်မထောင်ရင်း စကားလုံးကြီးကြီး သုံးလာသော နွေးနွေးကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ အာမေဍိတ်သံအဖြစ် " အိုး " တစ်လုံးသာ ထွက်နိုင်တော့သည်။ ။ အာဂ နွေးနွေး။

အမေဖြစ်သူ မိပိန်မ တဖြည်းဖြည်း ကျန်းမာရေးချို့ယွင်းကျဆင်းလာ၍ ပုံမှန် ဈေးမထွက်နိုင်တော့တာနှင့်အမျှ နွေးနွေးက အမေဖြစ်သူ

၏ ရာထူးကို လက်ဆင့်ကမ်း လွှဲယူလိုက်ရသည့် အရွှေ့ကလည်း သဘာဝရသစစ်စစ် ပန်းချီကားထဲမှ ရင်နင့်စရာ ဇာတ်ဝင်ခန်းတစ်ခန်းပါပေ။ ကလေးမို့ မယုံမရဲဖြင့် ဈေးတောင်းသည် များက ဟင်းရွက်မပေးလျှင် "ဦးဦးရေ လာပါဦး" ဟု စစ်ကူခေါ်တတ်သည်။ ကျွန်တော် အာမခံပေး၍ ဈေးတောင်းရပါက နွေးနွေးက ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် ဦးဦးဖျားဖျား ဟင်းချက်စရာများကို မယူမနေရလာပေးလေ့ရှိသည်။

အသက်ကိုးနှစ်အရွယ် ကလေးမလေးက ဟင်းရွက်စုံဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ဦးဆောင်ရောင်းချ၍ မိသားစု လိုအပ်ချက်များကို တာဝန်ယူဖြေရှင်းနေရတာကို မြင်လျှင် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ မချီတော့။ သို့သော် နိုင်သလောက် ထောက်ပံ့ရုံကလွဲပြီး ကျွန်တော်စွမ်းဆောင်နိုင်သူ မဟုတ်။ ဈေးသန့်ရှင်းရေးအလုပ်ကိုလည်း သူကလေးပဲ ဆက်လုပ်ကာ စားဝတ်နေရေးအတွက် ဟန်ချက်ညီညီ လှုပ်ရှားနေသော နွေးနွေးလေးက "ဦးဦးရေ" ဟု ခေါ်ပါက ဝမ်းသာအယ်လဲဖြင့် လိုတာတွေ၊ ဖြည့်စွက်ပေးရသည်။ မိပိန်မကို ဆေးကုသရေးနှင့် မိသားစုအတွက် ဆန်၊ ဆီ အခြေခံကုန်လေးတွေကို နိုင်သလောက် ဖြည့်ဆည်းပေးရသည်။ သို့သော် မိသားစုကို သည် ကလေးမ ရေရှည်တာဝန်ယူနိုင်ပါ့မလား၊ ကိုးနှစ်အရွယ် မိန်းကလေး၏ မနိုင်ရင်ကန် ဘဝဝေဒနာများအား ပူးကပ်ခံစားလျက်ရတက်မအေးနိုင်သဖြင့် ရပ်ရွာရှိ သာရေးနာရေးအသင်းများ နှင့် တိုင်ပင်ကြည့်ပါ၏။ "မိစုံဖစုံနဲ့ နေကြတာပဲလေ။ အဖေ အရက်သမားကြောင့် ဆင်းရဲနေတာကို ကျွန်တော်တို့ က ဘယ်လို ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ ထည့်ရမှာလဲ"ဟူသော အဖြေစကားတစ်ခွန်းသာ။

"ဦးဦးရေ ...အဓိကက တစ်နေ့ ဆန်တစ်ပြည် ရဖို့ ပါပဲလေ။ ဟင်း မရှိရင် ဆားခတ်စားလို့ ရတယ်"

ရွယ်တူကလေးတွေက ကျောင်းဝတ်စုံ တူညီနှင့် ကျောင်းတက်၊
ကျောင်းဆင်းနေတာကို မြင်ရတိုင်း တွေတွေလေး ငေးရီနေတတ်သည့်
ကလေးမ၏ မျက်ဝန်းထဲ၌ ဝေရီရိပ်တွေက စွန်းထင်းပေကျနေပါ၏။

ကျွန်တော် ကြေကြေကွဲကွဲခံစားရင်း လောက၏ အဖြေရှာမရသော
ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ကို တွက်ချက်နေမိသူအလား သောကရိပ်တွေ သက်ဝင်နေ
သော ရီမှိုင်းမှိုင်း မျက်ဝန်းညှိလေးကို ငေးကြည့်ရင်း မကယ်တင်နိုင်ရ
ကောင်းလားဟု မိမိကိုယ်မိမိသာ အပြစ်တင်မိသည် ။

ရခိုင်မိုးသည် တဝန်းဝန်းဖြင့် စိတ်လိုက်မာန်ပါ စွေပြီးနောက် ပြည်နယ်
တစ်နယ်လုံးကို ရေကမ္ဘာကြီးအဖြစ် ပြောင်းလဲပစ်လိုက်သည် ။ သ
ည် ဒေသမှာ မိုးက လာပြီဆို လေနှင့် အတွဲလိုက် ပွဲကြမ်းတတ်သေးသ
ည် ။ လေတဝေါဝေါ မိုးတဖြောဖြောကြား သတင်းဌာနများမှ မိုးလေဝ
သသတင်း အကြိမ်ကြိမ်ကြေညာပေးနေတာ ကြားရသည် ။ Online ဖွင့်
လိုက်တိုင်းလည်း ရခိုင်တစ်ပြည်လုံး ရေမျောနေပုံ၊ အိမ်တွေ ပြိုကျပျက်
စီးနေပုံ ၊ ကယ်ဆယ်ရေး အသင်းအဖွဲ့တွေမှ ထောက်ပံ့ကြေး ပေးနေပုံ
တွေကို တအုန်းအုန်းမြင်နေရသည် ။ သာဓုခေါ်ပါ၏။ ကမ္ဘာသည်
ရွာကြီးတစ်ရွာဖြစ်နေသည့် အိုင်တီခေတ်မှာ ဒီနေရာမှာ တစ်ခုခုဖြစ် ဟို
နေရာက အကူအညီတွေ ချက်ချင်းရောက်လာသည့် ခေတ်။ ရေဘေး၊
လေဘေးစာချုပ်ချုပ်ဆိုထားကြသည့် NGO အဖွဲ့များမှ သော်လည်း
ကောင်း၊ ပြည်နယ်ဝန်ကြီးချုပ်အဖွဲ့မှ သော်လည်းကောင်း၊ အဖွဲ့အစည်း
အမျိုးမျိုး ပုဂ္ဂလိက ပရဟိတအဖွဲ့များမှာ သော်လည်းကောင်း လာရော

ကံလှူဒါန်းနေကြတာကို အားရစရာမြင်တွေ့နေရင်း ကယ်ဆယ်ရေး
တွေ မြန်ဆန်စွာ ရရှိသဖြင့် ရှေးယခင်ကလို အားကိုးမမဲ့တော့။ ရေမြုပ်
ဒုက္ခရောက်နေသူများ အတွက် အဆင်ပြေချောမွေ့တာ မြင်ရသဖြင့် စိ
တ်ချမ်းသာရသည်။ ။

မိုးလေဝသဒဏ် ခံစားရတာချင်းအတူတူ ကျွန်တော်တို့ ဒေသက အ
နည်းငယ် ကံကောင်းသည် ဟု ပြော၍ ရသည်။ အပျက်အစီး ရှိပေမယ့်
ကယ်ဆယ်ရေး၊ ယူရလောက်သည့် အထိတော့ မဟုတ်။ လေဒဏ်ကြော
င့် သစ်ပင်တွေ ကျိုးကျ၊ မီးကြိုးတွေ ပြတ်ကျ၊ တချို့အိမ်တွေ ခေါင်မိုးလ
န်တာတွေ ရှိနေသဖြင့် လေငြိမ်တာနှင့် မအားရတော့။ ကျွန်တော့် ဈေး
ဆိုင်ပိတ်ထားရသလို ဆိုင်ရှေ့က ဈေးကလေးလည်း ပိတ်ထားရသည်
။ ကယ်ဆယ်ရေးအတွက် ရွာထဲမှာ ထမင်းထုပ်လည်း ကောက်ရသည်။ ။
အလှူငွေ လိုက်ခံရသည်။ ။ စသည် ဖြင့် ကျွန်တော် မအားလပ်သဖြင့်
နွေးနွေးတို့ မိသားစုနှင့် အဆက်ပြတ်သွားသည်။ ။

"ဦးဦး အမေ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်မသိ။ အိမ်ကို အမြန်လိုက်ခဲ့ပါဦးဦး။
အဖေလည်း အိမ်ပြန်မလာတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ။"

"ဟေ"

ကယ်ဆယ်ရေးပစ္စည်းတွေ ပို့အပြီး ခဏအမောဖြေရင်း ဖေ့ဘွတ်ထဲ
မှာ သတင်းကြည့်လိုက်တော့ ရေဘေးသင့် နေရာတွေမှာ ကယ်ဆယ်
ရေးပစ္စည်းတွေ လုံလုံလောက်လောက် ရနေကြတာကို မုဒိတာပွား ဈာန်
ဝင်နစ်မျောနေတုန်း မိုးဖွဲဖွဲကြားမှာ နွေးနွေးတစ်ယောက် ခမောက်ငုတ်
တိုလေးဖြင့် စိုရွဲလို့ ပါလား။ ထီးတစ်လက်ဆွဲပြီး နွေးနွေးတို့ အိမ်သို့
ပြေးခဲ့ရသည်။ ။

လူနေ၍ သာ အိမ်ဟု ခမ်းခမ်းနားနား နာမည်တပ်ထားရသော အမိုး

မလုံ၊ အကာမလုံ ယိုင်တိယိုင်တိုင် တစ်ဖက်ယပ်တဲကလေးတစ်လုံး။ တဲကလေးပေါ်မှာ ဝေဒနာပြင်းထန်စွာဖြင့် တအင်အင်ညည်းတွားနေသည့် အဆီ၊ အသားခန်းခြောက်ကာ ပိန်ကပ်ကပ် အရိုးစုလေးတစ်ခု။ တဲထောင့် မိုးလွတ်ရာ အကွက်ကလေးမှာ ကပ်ရပ် စုပြုံထိုင်နေသော ကလေးသုံးယောက်က အားငယ်ရိပ်တွေ လွှမ်းမိုးသော မျက်လုံးဝိုင်းကလေးတွေဖြင့် ပြူးကြောင်ကြောင်လေး ကြည့်နေကြရှာသည် ။ အိမ်ကလေးမှ အမိုး၊ အကာများမှာ လေထဲ လွင့်ပါသွားပြီထင်။ ဟာလာဟင်းလင်း ပွင့်လို့ နေသည် ။

မိပိန်မအနား သူထိုင်ချလိုက်စဉ် လေကအပင့် အိမ်ကလေး သိမ့်သိမ့်ခါကာ တစ်အိမ်လုံးကို မိုးရေတွေ ရွဲရွဲစိုကုန်တော့သည် ။ အေးမြသော လေနီကြမ်းနှင့် မိုးရေကြောင့် မိပိန်မကိုတော့ ထား၊ သူလိုလူကောင်းတစ်ယောက်ပင် ခိုက်ခိုက်တုန်တက်သွားရပါ၏။ "ကလေးတွေ ထမင်းစားရပြီလား" ဆိုတော့ "မစားရသေးဘူး၊ မနက်က ဦးဦးဆီ လာတာ ဦးဦးက ရွာထဲမှာ ထမင်းထုပ်လိုက်ကောက်နေလို့ မတွေ့ခဲ့ရဘူးလေ" ဟု နွေးနွေးက အဖြေပေးသည် ။

ကျွန်တော် ဘာပြောရမည်မသိ ၊ စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် အာစေးမိဆွံ့အနေစဉ် မိပိန်မ၏ အေးစက်စက် လက်တွေက ကျွန်တော့်လက်ကို အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်လာသည် ။

"အမေ၊ ဦးဦးကလေး ရေဘေးဒုက္ခသည် တွေအတွက် ရွာထဲမှာ အလှူခံပြီး ပို့နေလို့ အမေ့ကို ခုမှ လာကြည့်နိုင်တာပါ အမေ"

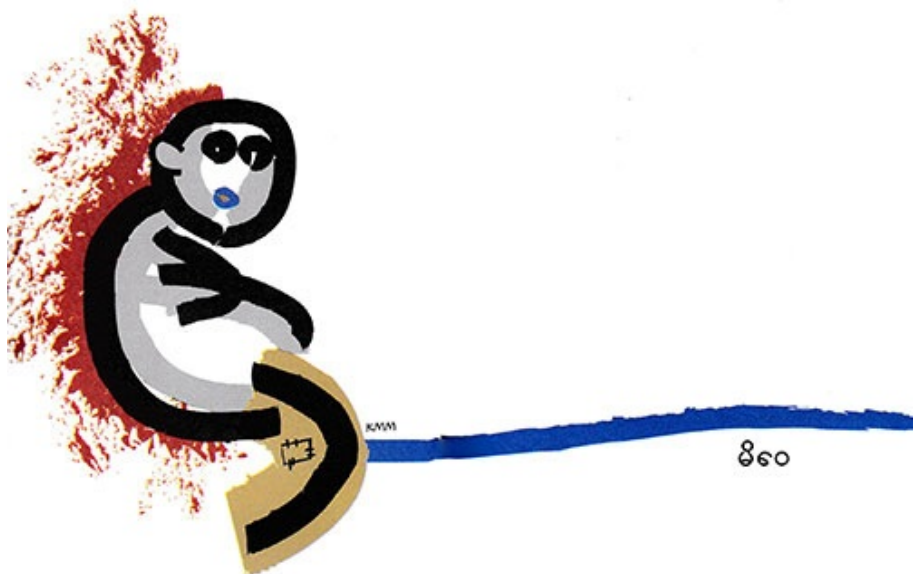
သူ့အမေ့ကို နွေးနွေး၏ နှစ်သိမ့်စကားအဆုံး မိပိန်မက မျက်ခွံတစ်ချပ်လှုပ်ကာ သူ့ကိုတွေတွေဝေဝေကြည့်သည် ။ သူ့လက်ကို ကိုင်ထားသော လက်တွေကို တင်းတင်းဆွဲညှစ်လာသည် ။

"ကလေးတွေ မနက်စာ မစားရသေးဘူး ဝင်းအောင်၊ တောက်....ငါ တို့ ရွာကလေး ဟုတ်တိပတ်တိ ရေမကြီးလိုက်တာ နာသဟာ"

"ဟာ....အမေကလည်း "

မိပိန်မ မချင့်မရဲ ညည်းတွားလိုက်သံနှင့် နွေးနွေး၏ "အမေကလည်း "ဟု အလန့်တကြား ဟန့်တားလိုက်သံအကြား အသက်ရှူဖို့ မေ့လျော့ လောက်အောင် ခေါင်းနားပန်း ကြီးသွားရလေသည်။ ။

အေးလေ ..တကယ်တော့လည်း ဒုက္ခသည် လူမမာတစ်ယောက်စိတ် ကူးပေါ်ရာ ပြောနေတဲ့ စကားကို သူ့အနေနဲ့ ဘယ်လို ကောက်ချက်ချရ မည်လဲ။ ပြောချင်ရာ ပြောခွင့်ပေးလိုက်ခြင်းကသာ သူမအတွက် စိတ် သက်သာရာ ရစေနိုင်မည် မဟုတ်ပါလား။ သေချာတာကတော့ တစ်ရွာ လုံးကို ရေနစ်စေလိုသော ဆန္ဒတစ်ခု မိပိန်မှာ အမှန် ရှိမနေဘူးဆိုတာ ကိုပါပဲ။

မိဝေ

"အန်တီကြီး၊ မိဝေကို ဒီနံပါတ်ကလေး ခေါ်ပေးပါ"

မိဝေ ဖုန်းနံပါတ်ဂဏန်းလေးတွေ ရေးမှတ်ထားသော စာရွက်က လေး တကိုင်ကိုင်ဖြင့် အန်တီကြီးဖုန်းဆက်တာကို မြင်တိုင်း တရရ ပူဆာမိသည်။

"အေး...အေး၊ အန်တီကြီး မအားသေးဘူး မိဝေ၊ နင်လည်း စာတတ်တာပဲ၊ ရှေ့..ကိုယ့်ဘာသာနှိပ် ၊ ကိုယ့်ဘာသာခေါ်"

ထုံးစံအတိုင်း အန်တီကြီး မိဝေကို ဖုန်းခေါ်မပေးဘဲ မိဝေလက်ထဲ ဖုန်းကို ထိုးထည့်မြဲ။

ရွာကျောင်းမှာ လေးတန်းအောင်လာသည့် မိဝေက အင်္ဂလိပ်ဂဏန်း စာလုံးတွေကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် သိတာမို့ လက်ကိုင်ဖုန်းက ခလုတ်ကလေးတွေကို နှိပ်ပြီး ရွာကိုဖုန်းခေါ်သည်။ သို့သော် ဘာကြောင့်တော့မသိ။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ခေါ်မရချေ။ တီတီတီ အသံကိုပဲ ကြားရစမြဲ။ အန်တီကြီး ဆက်နေပြောနေတုန်းက အဆင်ချောနေတဲ့ လက်ကိုင်ဖုန်းက မိဝေဆက်တော့ ဘယ်လိုမှ ဆက်မရ။ တစ်ခုခု လွဲခေါ်နေတာမျိုး ဖြစ်နိုင်သည်။ ဘယ်နေရာမှာ လွဲနေတာလဲမိဝေ မသိပါ။ အန်တီကြီးကလည်း မိဝေကို ဘာလို့ ခေါ်မပေးရတာလဲ။ အန်တီကြီးတင်မဟုတ်ပါ။ တစ်အိမ်လုံး ကိုယ်စီ ဖုန်းရှိကြပေမယ့် မိဝေကို အရေးလုပ်ပြီး ဖုန်းခေါ်ပေးမည့်သူ မရှိပါ။ ကိုယ်စီ အလုပ်များ နေသူများ ၊ အလုပ်ရှုပ်နေကြသူများ ဖြစ်ကာ မိဝေကို ခိုင်းစရာ၊ ဆူစရာရှိမှ သာ စကားပြောကြပြီး ကျန်အချိန်များ ၌ လူရာမသွင်းကြချေ။

ခုတော့ မိဝေ စကားတွေ တတွတ်တွတ် စွတ်ရွတ်ပြောတိုင်း မငြီးငွေ့ဘဲ ပြုံးပြုံးကြီးနားထောင်ပေးတတ်သည့် အဘကို လွမ်းနေရပါပြီ။ အမေကလည်း မိဝေ စကားများ တာကို သိပ်မကြိုက်ချင်ပေမယ့် မိဝေပြောတိုင်း နားထောင်ပေးတာပဲ။ အိမ်မှာ အငယ်တွေနှင့်

ရန်မဖြစ်၊ ဗိုလ်မကျမချင်း မိဝေ အဆူမခံရပါ။ အမေ့ပြောစကားအရဆို မိဝေက စနေသမီး၊ နေတက် ရေတက်မွေးထားသည်။ ။ "သားဦးစနေ မီး လိုမွေ့ဆိုပေမယ့် ငါ့သမီးကလေးက အမေ့ကို ဒုက္ခပေးမယ့် သမီး မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ အမေယုံတယ်"ဟု မိဝေကို အမြဲစိတ်ချယုံကြည်ပေးခဲ့သည်။ ။ သို့သော် မိဝေ အငယ်တွေနှင့် ဗိုလ်ကျရန်ဖြစ်လျှင်တော့ အမေက မိဝေကို "စနေသမီးမို့ ဆိုးတယ်" ဟု မှတ်ချက်ပြုတတ်သည်။ ။

အမေက ထိုသို့ ပြောပြီဆို မိဝေ ဝမ်းနည်းကာ တရှိုက်ရှိုက် ငိုမဆုံးတော့ချေ။ အမေ ပြန်မချော့မချင်း မိဝေ အငိုမတိတ်။ အိမ်ဘေးက ပလ္လင်ပင်ကြီးအောက်မှာ ထိုင်ပြီး ဆန္ဒပြနေတတ်သည်။ ။ မိဝေငိုပြီး ဆန္ဒပြပြီဆိုလည်း အမေက မနေနိုင်။ မိဝေ ကြိုက်တတ်သည့် ပုစွန်တုပ်ရဲရဲကြီးတွေကို တုံ့စို့ထိုး မီးကင်ပြီး မိဝေကို လာချော့စမြဲ။ မိဝေ ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်ဆိုး စိတ်ကောက်နေပါစေ အမေ ကင်သည့် ပုစွန်ကင်ရဲရဲကြီးတွေကို မြင်ရလျှင် မနေနိုင်တော့။ အမေ့ဆီပြေး ပုစွန်ကင်တံကြီးကို ဆွဲယူပြီး နှစ်ခြိုက်စွာ စားသုံးရင်း ငိုချင်တာတွေမေ့ပျောက်သွားရလေသည်။ ။

မိဝေတို့ ရွာကလေးက နာမည်ကျော် ငပလီကမ်းခြေမှာ ရှိလေသည်။ ။ ငပလီကမ်းခြေက ကမ္ဘာကျော်ပြီး နာမည်ကြီးသဖြင့် ဧည့်သည် တွေ အနားယူအပန်းဖြေရန် အဆက်မပြတ် ရောက်လာကြသည့် နေရာတစ်ခုဖြစ်သည်။ ။ နိုင်ငံကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေလည်း ရုပ်ရှင်ရိုက်ရန်သော်လည်းကောင်း၊ အပန်းဖြေ အနားယူရန်သော်လည်းကောင်း၊ မကြာခဏရောက် လာလေ့ရှိသည်။ ။ ရုပ်ရှင်အဖွဲ့တွေ ရောက် လာပြီ ဆိုပါက မိဝေတို့ ကလေးတွေသာမက လူကြီးတွေပါ ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့ သွားငေးကြသည်။ ။

သို့သော် မင်းသား မင်းသမီးတွေကို အပြင်မှာ တွေ့ရတာ မိဝေသိပ် သဘောမကျချင်လှ။ သူတို့ က တစ်ဆိတ်မာနကြီး၊ ဘဝင်မြင့်လွန်းသည် ဟု မိဝေ ထင်သည် ။ ပရိသတ်တွေကို တစ်ချက်လောက် ပြုံးပြ၊ နှုတ်ဆက်ဖို့ တောင် ဝန်လေးကြတာကို တွေ့ရသည် ။ ပရိသတ်တွေ ဝိုင်းကြည့်နေ၍ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားတာမျိုး၊ မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး အတင်းကားပေါ်တက် တံခါးပိတ် ထွက်ပြေးသွားကြတာမျိုးက များကြသည် ။

အထူးသဖြင့် "မင်္ဂလာပါ " ဟု မဝီကလာ ပီကလာနှင့် ပြုံးရွှင်စွာ နှုတ်ဆက်တတ်သော နိုင်ငံခြားက လူတွေကိုတော့ မိဝေက "ဟဲလို"ဟု ပြန်နှုတ်ဆက်ရင်း သဘောကျလှသည် ။ သူတို့ က မိဝေတို့ ကို တွေ့လျှင် ချိုချည်၊ ဘီစကွတ်၊ တစ်ရှူး၊ ဘောလ်ပင် စသည့် ပစ္စည်းလေးတွေ ပေးတတ်ကြတာကိုး။

တစ်ခါတုန်း ကဆိုလျှင် မိဝေတို့ အရွယ် နိုင်ငံခြားသူလေးက မိဝေတို့ ကလေးတစ်အုပ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး သူမိခင်ဆီ ပူဆာကာ ဒေါ်လာတွေ အထပ်လိုက် တောင်းပြီး ဝေငှပေးသေးတာမို့ မိဝေတို့ က ပျော်မဆုံးဖြစ်ကြရသေးသည် ။

နိုင်ငံခြားဧည့်သည် တွေ အလာများ သော ဆောင်းရာသီမျိုးမှာ ကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုလျှင် မိဝေတို့ ကလေးတစ်သိုက် ကမ်းခြေကို အမြဲလမ်းလျှောက်ထွက်ကြသည် ။ နိုင်ငံခြားသားနှင့်တွေ့လျှင် မုန့်ဖိုးရလိုရငြား မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် လျှောက်ကြတာ ဖြစ်သည် ။

ထိုသို့ လျှောက်ပြီဆို မိဝေက သူများ တွေထက် မုန့်ဖိုး ပိုရအောင်အငယ်လေးကို မနိုင်တနိုင် ခါးတစ်ခွင်ချီရင်း ယူသွားတတ်တာမို့ ညိမြတို့က မျက်စောင်းတချီချီ။

"နောက်နေ့တွေဆို ငါလည်း အရီးကျောသမီးလေးကို ချီလာမယ်"

ဟု မကျေမနပ် စူပူပူပြောတတ်သည်။ ။

သို့သော် အရီးမြက သူ့သားငယ်လေးကို ညိုမြကို မပေးသဖြင့် ညိုမြ အကြံအစည် မအောင်မြင်ပါ။ အငယ်မရှိသည့် ညိုမြထက် အငယ်ရှိသည့် မိဝေက ဘာပဲရရ အမြဲတစေ အဆပိုရတတ်သည် မို့ ညိုမြက အမြဲတမ်း အစာမကြေ။

ကမ်းခြေကို စုန်ချည်၊ ဆန်ချည် လျှောက်ရင်း မုန့်ဖိုးပေးမည့် ဧည့်သည် မတွေ့လျှင်တော့...

"ဒီနေ့ လပ်ကီးမကောင်း"

ဟု ရေရွတ်ကာ အသင့်ပါလာသည့် ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ဖြင့် ကမ်းခြေအနှံ့ ရေသန့်ဘူးခွံများ ကောက်ရောင်းပြီး ရလာသည့် ငွေစကလေးတွေကို လိမ်ကျစ်ဆုပ်ကာ အိမ်ပြန်လာကြသည်။ ။

ငပလီကမ်းခြေကား မြန်မာသာမက ကမ္ဘာတစ်လွှား ဟိုးဟိုးကျော်သည် ဟု လူကြီးတွေ ပြောတာ ကြားဖူးသည်။ ။ ရောက်လာကြသည့် ဧည့်သည် တွေကလည်း ငွေကို ပေါပေါလျှံလျှံ သုံးစွဲကြသည်။ ။ "သူတို့ တွေက နတ်ပြည်က လာကြတာ"ဟု အဘက ရယ်မောရင်း ပြောပြဖူးသည်။ ။ ဖွေးဖွေးဆွတ်ဆွတ် ဖြူနေသော အသားအရောင်နှင့် ရွှေအိုရောင် ဆံပင်များကို သူမ၏ ညိုညစ်မွဲခြောက်နေသော အသားအရောင်နှင့် ချိန်ထိုးနှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရင်း "ဟုတ်မှာ ပါ" ဟု မိဝေ တွေးမိသည်။ ။

ညနေ ဆည်းဆာအချိန် နေလုံးကြီးပင်လယ်ထဲ ဝင်လုလု မေးတင်နေပြီဆို လွန်စွာကြည့်ကောင်းသည့် ပန်းချီကားတစ်ချပ်အလား ငပလီသည် ဣန္ဒြေရရ လှပကြော့မော့လွန်းလှသည်။ ။ ပုစွန်ဆီရောင် တိမ်စိုင့်

တိမ်ခဲတွေ အဆုပ်ဆုပ်ဖြင့် ကောင်းကင်တစ်ခွင်လုံး ရွှေရောင်သန်းကာ ရွှေကမ္ဘာကြီး ခင်းထားသည့်အလား ရင်သပ်ရှုမောလောက်အောင် လှပလွန်းသည်။ ညနေဆည်းဆာချိန်ကို ဧည့်သည် တွေက မက်မက် မောမော အကြိုက်ဆုံးဖြစ်တာတွေ့ရသည်။ ဟိုတယ်တွေ၊ ဘန်ဂလို တွေမှာ တည်းခိုနေသော ဧည့်သည် တွေ အားလုံးကမ်းခြေကို ထွက် လာပြီး အမိအရ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူကြသည်။

နေ့တိုင်း မြင်တွေ့နေရသည့် မြင်ကွင်းမို့ မိဝေတို့ အတွက် သိပ် တော့မဆန်းလှ။ ညနေဆို ပင်လယ်ရေကလည်း ကျောက်ဆောင်တွေ ပေါ်အောင်ခန်းနေပြီမို့ ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ဆောင်တွေ၏ သဘာဝအ လှကိုလည်း မြင်တွေ့နိုင်သေးသည်။ ညနေညိုညိုမှာ ရလာသည့် မုန့်ဖိုး လေးများ ၊ စားစရာတွေများများ ရလာသည် နေ့မျိုးဆို အိမ်ပြန်ရတာပိုပြီး ရွှင်လန်းပေါ့ပါးလို့ နေကြသည်။

"မိဝေလား လာပါဦး၊ ဒီမှာ ရန်ကုန်က သမီးအန်တီကြီးရောက်နေတယ်"

အဘ လှမ်းခေါ်တော့ မိဝေ ဆွဲလာသော ရေပုံကြီးကို စဉ်အိုးထဲ က သောကမျော ဖြည့်ပြီး ရေစိုစက်လက်ဖြင့် အိမ်ပေါ်ကို ပြေးတက်လာကာ အနားကပ်ထိုင်တော့ ဧည့်သည် အန်တီကြီးက မိဝေကို စေ့စေ့စပ်စပ် အ ကဲခတ်သည်။

"မောင်ချေ၊ နင့်သမီးက ငါ ငယ်ငယ်ကနဲ့ တောင် ဆင်သလိုပဲ။ ခု ဘ

ယံနုတန်းရောက်ပြီလဲ"

"လေးတန်း ဖြေထားတယ်လေ။ မမတူမပဲ မမနဲ့ ဆင်မှာ ပေါ့"

ဧည့်သည် တစ်ယောက်နှင့် အဘက မိတ်ဆက်ပေးသည် ။ အဘ ပြောစကားအရ အဘ၏ အစ်မဝမ်းကွဲဟု သိရသည် ။ အသားဖြူဖြူ၊ ၀၀ တုတ်တုတ် ၊ ရွှေကိုင်းမျက်မှန်ကြီး တဝင်းဝင်းနှင့် ။ စိန်တွေ ၊ ရွှေတွေက ညွတ်ပြီး ပြောင်ပြောင်လင်းနေသည် ။ မိဝေတို့ ဆွေမျိုးထဲမှာ အန်တီကြီးလို ချမ်းသာသူတွေ ရှိနေတာကို ခုမှ သိရသည် ။ ချမ်းသာသော အန်တီကြီးကို ခေါ်ပြီး ညနေရွာတစ်ပတ်ပတ်ကာ ညိုမြတို့ ကို ကြွားပစ်လိုက်ဦးမည်ဟု စိတ်မှာ တေးထားလိုက်သည် ။ မိဝေတို့ ကမ်းခြေကို သွားတိုင်း အငယ်လေးကို ချီထား၍ မိဝေ က မုန့်ဖိုးပိုရနေ တတ်တာကို ညိုမြက အစကတည်းက နာလိုချင်တာ မဟုတ်။ ခုလို ချမ်း သာသော အန်တီကို မြင်လျှင် ညိုမြတစ်ယောက် မိဝေကို အားကျအထင် ကြီးလိုက်မည့်ဖြစ်ခြင်း။ စိတ်ကူးရုံဖြင့် ပျော်သွားရသည် ။

"မိဝေ သမီးကို အန်တီကြီးက ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းထားပေးရအောင် လာခေါ်တာ။ မိဝေ ပညာတတ်မကြီး ဖြစ်အောင် အန်တီကြီးက တာဝန် ယူပေးမယ်တဲ့ "

အဘပြောပြလို့ သိရသည် ။ အဘရော၊ အမေရော ပျော်နေကြတာ ကို တွေ့တော့ မိဝေ ဇေဝေဝေ စိတ်ကူးများ ဖြင့် မွန်းကျပ်ကုန်သည် ။ မိဝေကို တကယ်ပဲ အန်တီကြီးနှင့် ထည့်လိုက်တော့မှာ လား။ မိဝေ ပညာ တွေ့တော့ တတ်ချင်ပါသည် ။ ဆရာဝန်မကြီး မဖြစ်ရင်တောင် ကျောင်း ဆရာမလောက်တော့ ဖြစ်ချင်သည် ။ သို့သော် အဘ၊ အမေနှင့် အငယ် လေးကို မခွဲချင်ပါ။ ညိုမြတို့ နှင့်လည်း အမြဲ စကားနိုင်လှ၊ အငြင်းပွားကြပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ သူငယ်ချင်းတွေကို မိဝေ

မခွဲလို။

"မိဝေ မလိုက်ချင်းဘူး အဘ၊ မိဝေ လေးတန်းအောင်ရင် ငပလီကျောင်းမှာ စက်ဘီးနဲ့ ကျောင်းတက်မယ်"

အဘပေါင်ပေါ်တက်ထိုင်ရင်း ခေါင်းတွင် တွင် ခါ ငြင်းချက်ထုတ်လိုက်တော့ အဘရော အမေရော အန်တီကြီးပါ မျက်နှာတည်သွားကြသည်။

"မိဝေ အန်တီက သမီးကို ချစ်လို့ လာခေါ်တာ၊ ဟိုရောက်ရင် သမီး ဒီလိုဘဝမျိုး မနေရတော့ဘူး။ သူဌေးသမီးလို နေရမှာ ၊ အဘက ကောင်းဖို့ စီစဉ်တာကို မငြင်းနဲ့ "

အမြဲ သဘောကောင်း ပျော့ပျောင်းညင်သာတတ်သည့် အဘက လေသံတင်းတင်းနှင့်ဆိုတော့ မိဝေ ငိုချင်သွားရသည် ။ အမေ့ကိုကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း မျက်နှာအနည်းငယ် ညိုနေပေမယ့် အဘနှင့် တစ်သဘောတည်းဆိုတာ တွေ့မြင်နေရသည် ။ အမေ၏ မျက်ဝန်းညိုများက "လိုက်သွားပါ သမီးရယ်" ဟု တိုက်တွန်းတောင်းဆိုနေသည့်အလား။

"ရန်ကုန်ရောက်ရင် ပျော်သွားမှာ ပါ မီးငယ်၊ အန်တီကစားကွင်းတွေကို လိုက်ပို့မယ်။ စူပါမားကက်တွေကို လိုက်ပို့မယ်။ စကတ်တိုတိုလေးတွေ ဝတ်ပြီး တက်ရတဲ့ ကျောင်းတွေကို ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ တက်ရမှာ ၊ မီးငယ်ဘဝတိုးတက်ပြောင်းလဲသွားဖို့ အန်တီ ခေါ်ရတာပါကွယ်၊ ဟိုရောက်လို့ မပျော်ရင် မီးငယ်ပြန်လာပေါ့၊ နွေကျောင်းပိတ်ရက်လည်း ရွာကို အလည်ပို့ပါမယ်"

အန်တီကြီး၏ ပစ်စရာ မရှိလောက်အောင် ချိုအီသော စကားလုံးတွေအောက်မှာ အဘ၊ အမေနှင့် မိဝေတို့ ငြင်းဆန်ရန် အင်အားမရှိတော့

လောက်အောင် ကျဆုံးသွားကြပြီ ထင်ပါသည်။ ။ အဘနှင့် အမေက ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်မာနေတော့ မိဝေ မငြင်းဆန်နိုင်တော့ပါ။ စိတ်တွေ ထွေပြားနေပေမယ့် "ဟိုရောက်ရင် ပြန်တောင် လာချင်မှာ မဟုတ်ဘူး " ဆိုတဲ့ အန်တီကြီးစကားက မိဝေကို ပြတ်သားစေခဲ့တာမို့ အမေ့ဆီက အငယ်လေးကို ပြောင်းချီကာ တင်းတင်းဖက်ရင်း မိဝေ ခပ်မဆိတ် သဘောတူလိုက်ပါသည်။ ။

"ကဲ...ဒါဆို ငါပြန်တော့မယ်။ သန်ဘက်ခါ လေယာဉ်နဲ့ သွားမယ်၊ မိဝေကို အဆင်သင့် ပြင်ထားခိုင်းလိုက်၊ ငါဝင်ခေါ်မယ်၊ ရော့ နင်သုံးဖို့ " ။

တစ်တောင်လောက်ရှိသော ပိုက်ဆံအိတ် အနက်ရောင်ကြီးထဲမှ ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲထုတ်ကာ အဘလက်ထဲကို ထိုးထည့်ပြီး အန်တီကြီးပြန်ဖို့ ပြင်သည်။ ။ ဟင်...ဒါဆို အန်တီကြီး ဒီအိမ်မှာ မအိပ်ဘူးပေါ့။ ။

ငါတို့ အမျိုးမှာ သူဌေးမ ရှိတယ်ဆိုပြီး ညိုမြတို့ ကို ညနေ ကြားပစ်လိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးထားသမျှ ဒီမှာ မအိပ်ဘဲ ပြန်တော့မယ်ဆိုတော့ မိဝေစိတ်ညစ်သွားသည်။ ။ မိဝေ ဒီအတိုင်း ပြောရလျှင် မိဝေပြောတာ ညိုမြတို့ ယုံပါ့မလား။ အို...ဒါပေမဲ့ အန်တီကြီးကားနှင့်လာတာ တစ်ရွာလုံး မြင်ကြတာပဲလေ။ ပြီးတော့ ဟိုတယ်မှာ အိပ်မယ်တဲ့။ ဒါဆို ညိုမြတို့ ကို အနိုင်ယူလို့ ကောင်းကောင်း ရတာပဲဟု တွေးပြီး မိဝေ ပျော်သွားပါသည်။ ။

တစ်သက်လုံး အိပ်မက်ပင် မမက်ဖူးသည့် ငွေတစ်ထပ်ကို ကိုင်ရင်း ကျေနပ်ပီတိဖြစ်နေသည့် အဘနှင့် အမေကို မြင်ရတော့ မိဝေလည်း အပျော်သား။ ရန်ကုန်ရောက်လျှင် ဗွီဒီယိုထဲမှာ မြင်ဖူးသည့် တိုက်ကြီးမျိုးနှင့်နေပြီး ကိုယ်ပိုင်ကားစီးကာ ကျောင်းတက်ရမည်ဆိုတော့ မိဝေအတွက်

စိတ်လှုပ်ရှားစရာတွေက များ လှသည် ။ စကတ်တိုတိုလေး ဝတ်ပြီး တက်ရမည်တဲ့ ။ မိဝေလုံချည်လေး မပြီး ခြေသလုံးလေး လှန်ကြည့်တော့ စကတ်တိုတိုလေးနှင့် ခြေသလုံးမည်းမည်းလေးက လိုက်ပါမလား တွေးမိရင်း မှန်ရှေ့မှာ ပြုံးမိသည် ။

နိုင်ငံခြားက လာသည့် ဆပ်ပြာအကောင်းစားကြီးတွေနှင့် ရေချိုးလျှင် ဖြူလာမှာ ပဲလေ။ ခုက အခြေအနေအရ မိဝေတို့ က နေပူထဲကို နေ့တိုင်းထွက်နေကြရတာ။ အမိုး၊အကာ ကောင်းသည့် တိုက်ကြီးထဲမှာ ကြာကြာနေရပါလျှင် မိဝေ လှပဖြူဝင်းလာမည်တော့ သေချာပါသည် ဟု တွေးရင်း ကျေနပ်သလိုလိုဖြစ်ရသည် ။ အို...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိဝေဘဝတိုးတက်လှပလာမည်ဟု အဘပြောခဲ့သည် ။ အဘကို ယုံတာမို့ အဘ၏ အစ်မဝမ်းကွဲ ဆိုသူ အန်တီကြီးကိုလည်း မိဝေ ယုံလိုက်ပါသည် ။

မိဝေ ရွာမှာ အများ သုံး တစ်လုံးတည်းသော ရှိသော ဘကြီးသာ အောင်၏ ဖုန်းနံပါတ်ကလေးကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ရွာအကြောင်းတွေးနေသည် ။ ရန်ကုန်ကို ရောက်တာ သုံးနှစ်ရှိပါပြီ။ ရွာကို တစ်ခေါက်မျှ မပြန်ရသေးပါ။ စကတ်တိုတိုဝတ်၍ တက်ရသော ကျောင်းမှာ မတက်ရသလို အစိမ်း၊ အဖြူ ဝတ်ရသော ကျောင်းကိုလည်း မမြင်ဖူးခဲ့။ မိဝေ၏ တာဝန်က မိသားစုဆိုသော စကားလုံးလှလှအောက်မှာ ချည်နှောင်ခံကာ အိမ်အလုပ်တွေနှင့် ရစ်ပတ်လုံးထွေးရင်း ပြက္ခဒိန်နေ့စွဲများ စွာကို ကျော်လွန်ခဲ့ရသည် ။

လမ်းပေါ်က ပဲပြုတ်သံကြားပြီဆို မိဝေအိပ်ရာက ကုန်းရုန်းထရပြီး

အိမ်ကြီးရှင်တွေ နိုးလာလျှင် အဆင်သင့် စားရန်အတွက် ပဲပြုတ်ဝယ်ပြီး ထမင်းကြော်ရသည်။ ကော်ဖီနှပ်ရသည်။ တစ်အိမ်လုံး စုပုံထားသမျှ ဇလုံကြီးတစ်လုံး၊ နှစ်လုံး အဝတ်တွေကိုလျှော်ရသည်။ အိမ်သာ၊ ရေချိုးခန်း၊ မကျန်တစ်အိမ်လုံးကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး တစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ကာ ခေါင်းဖြိုး၊ သနပ်ခါးလိမ်း၊ အဝတ်အစားလဲပြီး သီရိလေးတို့ မောင်နှမတွေ ဂျီကျူပူဆာသမျှကို ထွက်ဝယ်ပေးရန် အသင့်စောင့်နေရသည်။

ထမင်းကြော် မစားလိုသူအတွက် အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ၊ မုန့်ဟင်းခါး၊ နန်းကြီးသုပ် စသည့်ဖြင့် တစ်ယောက်တစ်မျိုး မရိုးရအောင် ပူဆာသမျှ ဆိုသော အမိန့်ပေး စေခိုင်းသော စကားသံတွေအောက် မိဝေလည်း ပြေးပြေးလွှားလွှားဖြင့် အဆင်ပြေအောင် လုပ်ကိုင်ပေးရင်း တစ်နေ့တာကို ဖြတ်သန်းကုန်ဆုံးရလေသည်။

လုပ်ရင်းကိုင်ရင်း နေရာမကျလျှင် ထိပ်ကို ခေါက်ခံရတာတွေကလည်း မိဝေအတွက် နေ့စဉ် မရိုးနိုင်တဲ့ တေးသံသာမို့ ကတုံးပြောင်နေသည့် မိဝေ ထိပ်ကလေးမှာ ဘုသီးတွေ အမြဲ ပူဖောင်းနေတတ်သေးသည်။ မိဝေ ရန်ကုန်ကို လိုက်လာတော့ မိဝေ ခေါင်းမှာ သန်းပါလာတာကို အန်တီကြီး သိသွားပြီးကတည်းက မိဝေဆံပင်တွေကို ကတုံးတုံးပစ်သည်။ ထိုမှ စ၍ ဆံပင်ပြန်ရှည်လာတိုင်း "ရှုပ်ပါတယ်အေ၊ ဒီဆံပင်တွေကို ငါတို့ တောင် လူကြားကို သွားနေရလို့ ထားနေရတာ" ဟု ဆိုကာ ရိတ်ပစ်ရသည်။ ကတုံးမို့ ထိပ်ခေါက်ခံရတိုင်း ဆတ်ဆတ်ခါ နာလွန်းလှသည်။ သို့သော် ဝဋ်ရှိသမျှ ကျေပါစေတော့ရယ်ဟု ဆုတောင်းရုံမှ လွဲ၍ မိဝေမဖြူတော့ပါ။ ကံတရားက မျက်နှာသာ ပေးလာသော တစ်နေ့ မိဝေ ဒီအိမ်ကြီးက လွတ်မြောက်ပါစေဟု တွေးရင်း စိတ်ကို တုံးတုံးချထားရလေသည်။

မိဝေ အိမ်ကိုလွမ်းသည် ။ အဘကျန်းမာရေးက သိပ်ကောင်းလှတာ မဟုတ်။ ခုဆို ပင်လယ်ကိုဆင်းပြီး ငါးရှာနိုင်သေးရဲ့ လား။ အမေက တော့ နဂိုကပင် စကားပြောလျှင် တိုးတိုးတိတ်တိတ်နှင့် ခံစားချက်ကို မျှသိပ်ထားတတ်သူ။ အထူးသဖြင့် မိဝေ ခါးထစ်ခွင် ချီခဲ့ရသည့် အငယ် လေးတစ်ယောက်ဆို ဘယ်အရွယ် ရောက်နေပြီလဲ။ "အငယ်လေးရေ" လို့ အားရပါးရ ခေါ်ပြီးပါးဖောင်းဖောင်းလေးကို လိမ်ဆွဲချင်လိုက်တာ။ အမေ ပုစွန်ကင်ပေးရင် အငယ်လေးကို မကျွေးဘဲ တစ်ယောက်တည်း မစားတော့ပါဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိဝေ ရွာက မိသားစုကလေးကို လွမ်း လှပါပြီ။

အဘနှင့် ဖုန်းအဆက်အသွယ်ရလျှင် မိဝေကို အမြန်လာခေါ်ဖို့ ပူဆာ ရမည်။ မိဝေ ကျောင်းမနေရဘဲ အန်တီကြီးက လက်တိုလက်တောင်း ခို င်းထားသည့်အကြောင်း၊ မိဝေ ခေါင်းကို နာနာခေါက်သည့်အကြောင်း ပြောပြပြီး အားရပါးရ ငိုပစ်ချင်သည် ။ ရင်ထဲက ဝေဒနာကို မည်သူ့အား ရင်ဖွင့်တိုင်တည်ရပါမည်နည်း။

"ရေ....ရေပေးပါ"

မိဝေ အာခေါင်တွေ ခြောက်ကပ်ပြီး ရေကို အငမ်းမရ တမ်းတမိသ ည် မျက်လုံးက ဖွင့်မရဘဲ ရင်ထဲမှာ ပူလောင်နေကာ ခြေလက်တွေ လှုပ် မရတော့။ သေချာပြီ၊ မိဝေ ဖျားပါပြီ။ မဖြစ်ဘူး၊ မိဝေ ဖျားလို့ မဖြစ်ဘူး။ မိုးလင်းကနေ မိုးချုပ်အထိ မိမိတာဝန်ယူထားရသည့် အလုပ်တွေက န ညည်းတာဟုတ်။ အန်တီကြီး ဆူခံရမှာ မို့ မိဝေ မဖျားရဲပါ။ စောင့်ခြံကို ဆွဲ

ခွာရင်း အတင်းကုန်းရုန်းထတော့ အိပ်ရာပေါ် ဝုန်းခနဲ ပြန်လည်ချသည် ။ တစ်ကိုယ်လုံး ကိုင်ရိုက်ထားသည့်အလား နာကျင်လှသည် ။

"မိဝေ၊ ဟဲ့...မိဝေ၊ ခုထိ မနိုးသေးဘူးလား။ အမလေးဟယ်....ကာလ နဂါးနဲ့ အမျိုးတော်လေမလား"

အန်တီကြီးက တဖျစ်တောက်တောက် ပြောရင်း အခန်းထဲကို ဝင် လာကာ မိဝေ၏ စောင်ကို ဆွဲခွာချသည် ။ "အန်တီကြီး၊ မိဝေ နေမကောင်းဘူး။ မိဝေ ဖျားနေတယ်၊ မိဝေ အိပ်ရာက ထမရဘူး" ဟု ရင်ထဲမှာ အော်ပြောနေပေမယ့် အန်တီကြီး ကြားနိုင်မည်မဟုတ်။

"ဖျားနေတယ်လား။ ကလေးတွေကို စာမေးပွဲရှိတဲ့ အချိန်မှ ရွေးပြီး ဖျားရတယ်လို့၊ အချိန်ကောင်းရွေးတတ်ပ"

မိဝေ ဖျားနေတာ သိတော့ အန်တီကြီး တဖျစ်တောက်တောက်ရေရွတ်ရင်း ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် ပြန်ထွက်သွားသည် ။

မိဝေ ရွာပြန်ရာလမ်းတစ်လျှောက် လမ်းဘေးဝဲယာ တောတောင်တွေက နဂိုအတိုင်း စိမ်းစိုသာယာလို့ နေသည် ။ ရိုးမတောင်ကြီးကို ကျော်ပြီး ကမ်းခြေရွာကလေးကို ပြန်လာတော့ အဘနှင့် အမေက ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုလို့ နေသည် ။ အဘ ပလိုင်းထဲမှ ပုစွန်တုပ်ကြီးတွေကို မီးခဲရဲရဲနှင့် အမေကင်ပေးတော့ မိဝေ မောင်လေးကို ခေါ်ပြီး နှစ်ယောက်အတူ ဝေစားကြသည် ။ မွေးပြီး ချို့လိုက်တာ။ ရွာမှာ ပေါပေါလှိုင်လှိုင် ရသည့် ပုစွန်တုပ်ကြီးတွေကို ရန်ကုန်မှာ အိမ်ကြီးရှင်တွေ စားနေတာကို မြင်ရပြီး မိဝေ မစားရတာကြာပြီ။ ပုစွန်တုပ်နှင့် မိဝေ အဆင့်မမီသလို စိတ်ကူးတောင် မယဉ်ဖူးလေသောအရာဖြစ်လို့ နေသည် ။

တစ်ကင်ပြီးတစ်ကင် စားပြီးတော့ အမေက မိဝေကို ရေဘူးကမ်းပေးသည် ။ မိဝေ အမေကမ်းပေးသည့် ရေဘူးကို ယူပြီး အငမ်းမရ သော

က်ချလိုက်မည့်ဆဲဆဲ အန်တီကြီးက ကြားကဝင် လာပြီး ရေဘူးကို လုယူ သွားသည်။ ။ အဘ အမေတို့ မတားဆီးနိုင်မီ အန်တီကြီးက မိဝေကို အ ဝေးတစ်နေရာကို တရွတ်တိုက်ဆွဲငင်သွားလေသည်။ ။

"အဘ...အမေ"

မိဝေ အားကုန်အော်ဟစ်သံသည် ကူရာကယ်ရာမဲ့စွာ ကမ္ဘာပျက်လေ သည့်အလား။

"မိဝေကို လာခေါ်ပေးပါ အဘ"

အန်တီကြီး လက်ထဲမှ မိဝေကို ခွေးဆိုးကြီးတွေက တစ်ဟု န်ထိုး လို က်ဆွဲနေပြန်သည်။ ။ ပင်လယ်ရေလှိုင်းတွေက တဝန်းဝန်းနှင့် ကမ်းခြေ ကို လာရိုက်ပြီး မိဝေနှင့် အန်တီကြီးကို ပင်လယ်ရေပြင်အောက်သို့ ဆွဲချ သွားလေသည်။ ။

လောကတစ်ခွင်လုံး မှောင်အတိကျသွားသည် ကိုသာ မိဝေလေး နောက်ဆုံး သိလိုက်ရပါတော့သည်။ ။

ခမာတဝတီမဂ္ဂဇင်း၊ အမှတ်(၅) ၊ ၂၀၁၇။
